

תפ"ח 69274/06/20 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 69274-06-20 מדינת ישראל נ' ימין

בפני כבוד השופט עמי קובו - אב"ד כבוד השופט מיכאל קרשן כבוד השופט מרב גרינברג

בעניין: מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז מרכז
ע"י ב"כ עוה"ד עינת לב ארי

המאשימה

נגד

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד שירן ברגמן

הנאשמים

נוסח זה של הכרעת הדין מותר לפרסום

הכרעת דין

השופט עמי קובו , אב"ד

רקע

1. המתלוננת, בתו החורגת של הנאשם, הטיחה בנאשם בשיחה שהקליטה כי בעת שהייתה ילדה קטנה ביצע בה מעשים מיניים. הנאשם השיב שעשה טעויות נוראיות, שינסה לכפר, שאם היא לא תספר גם הוא לא יספר, ואימה לא תדע על כך בחיים. הנאשם אמר שהוא לא מסתיר מהאם דברים אחרים, אלא "רק זה", ושהוא לא יכול לתקן את הדברים עכשיו. הנאשם אמר שהוא מאוד מצטער, בוכה הרבה, שאינו יודע איך הגיע לזה, אך הוסיף ואמר כי לא פגע בבתולין שלה, והשאיר אותה "שלמה". כאשר היא הטיחה בו שגרם לה לבצע בו מין אוראלי, לא הכחיש את המעשים, אלא רק שאל מדוע היא צועקת והאם היא מקליטה אותו.

המתלוננת הגישה תלונה במשטרה, הוגש נגד הנאשם כתב אישום, הוא כפר באשמה ונוהל הליך הוכחות.

2. כתב אישום שהוגש נגד הנאשם מגולל מסכת של עבירות מין שביצע במתלוננת, בתו החורגת, בעת שהייתה בת 8-14, ומייחס לו את העבירות הבאות:

א. **מעשה סדום במתלוננת בת משפחה שטרם מלאו לה 14 שנים (ריבוי עבירות)**, לפי סעיף

עמוד 1

351(א) ביחד עם סעיפים 347(ב) ו-345(א)(1)+(3) בחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **החוק**).

ב. **מעשה מגונה במתלוננת בת משפחה (ריבוי עבירות)**, לפי סעיף 351(ג)(2) ביחד עם הסעיפים 348(ב) ו-345(ב)(1)+(3) בחוק.

3. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום, הנאשם התגורר ביחד עם בת זוגו, בתה מנישואיה הקודמים (ילידת 2002) (להלן: **המתלוננת**) ושני ילדיהם המשותפים - ג"ג ילידת שנת 2005 וקטין נוסף יליד שנת 2007. החל משנת 2010 ועד לשנת 2015 (להלן: **התקופה הרלוונטית**) במועדים שונים ורבים, בבית, לרוב כשאם המתלוננת עבדה במשמרות לילה ואף המתלוננת נכחו בבית וכן במסגרת טיולים משפחתיים, ביצע הנאשם עבירות מין רבות במתלוננת, חלקן בניגוד לרצונה וחרף התנגדותה וחלקן ללא התנגדות המתלוננת לאחר שהבטיח לה מתנות בתמורה לשיתוף פעולה, כפי שיפורט להלן:

במהלך התקופה הרלוונטית במספר רב של הזדמנויות, בזמן שאם המתלוננת עבדה במשמרות לילה, נכנס הנאשם לחדר השינה של המתלוננת, העיר אותה משנתה ודרש ממנה להתלוות אליו לחדר השינה שלו, והיא עשתה כן. בחלק מהמקרים התנגדה המתלוננת ובתגובה היה הנאשם מפציר בה להתלוות אליו ומציע לה מתנות יקרות ערך עד שהתלוותה אליו. לאחר שנכנסה לחדרו, ביצע בה עבירות מין רבות.

בחלק מהמקרים, התפשט הנאשם, התיישב על המיטה, הפשיט את המתלוננת, השכיבה לצדו על המיטה, דחף את ראשה כלפי מטה והחדיר את איבר מינו החשוף לתוך פיה ואמר לה: "תעשי את זה, תנסי את יכולה, את תראי שאת יכולה". המתלוננת ניסתה להתנגד, הזיזה את ראשה ואמרה שזה מגעיל אותה. הנאשם התעלם מהתנגדותה ואמר לה: "אל תגידי לאימא כי היא עלולה להתאבד". הנאשם המשיך והחדיר את איבר מינו אל פיה תוך שדרש ממנה למצוץ את איבר מינו ואיים עליה שאם לא תעשה כן, הוא לא יקנה את המתנות שהבטיח לה. עקב זאת, המתלוננת מצצה את איבר מינו של הנאשם עד שהתעייפה ועזבה את החדר.

באחד המקרים, התפשט הנאשם, הפשיט את המתלוננת ואמר לה: "בואי אני אלמד אותך איך יורדים לגברים" והחדיר את איבר מינו לתוך פיה, ודרש ממנה למצוץ את איבר מינו החשוף. המתלוננת עשתה כדבריו ומצצה את איבר מינו בתמורה למתנות שהציע לה.

במקרה אחר, התפשט הנאשם, הפשיט את המתלוננת, העביר את ידו במורד גבה החשוף, אסף את שיער ראשה ודרש ממנה למצוץ את איבר מינו. המתלוננת עשתה כדבריו, בתמורה למתנות שהציע לה ומצצה את איבר מינו עד שהתעייפה ועזבה את החדר.

במספר הזדמנויות, התפשט הנאשם, הפשיט את המתלוננת, השכיב אותה על המיטה וליקק את איבר מינה החשוף תוך שהוא מניח את ידיו על החזה החשוף שלה. בחלק ממקרים אלה, שפשף הנאשם את איבר מינה באמצעות אצבעותיו.

עוד מתאר כתב האישום מקרה שבמהלכו התפשט הנאשם, הפשיט את המתלוננת ודרש ממנה לשפשף את איבר מינו. המתלוננת סירבה לעשות כן, אך עשתה זאת לאחר שאיים עליה שאם לא תעשה כן לא יקנה לה את הטלפון הנייד שביקשה. המתלוננת שפשפה את איבר מינו של הנאשם באמצעות ידיה עד אשר התעייפה ועזבה את החדר.

באחד המקרים, התפשט הנאשם, נשכב על גבו על המיטה, הפשיט את המתלוננת, השכיבה לצדו, הפעיל סרט פורנו בטלוויזיה בו רואים גבר מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של אישה ואמר למתלוננת: "יום אחד את תעשי ככה" והחל לשפשף את איבר מינו. בהמשך שפשף הנאשם באמצעות אצבעותיו וליקק את איבר מינה החשוף של המתלוננת.

באחד המקרים בשנת 2015, בבית במושב באזור השפלה (להלן: **המושב**), התפשט הנאשם, הפשיט את המתלוננת, השכיב אותה על המיטה ואמר לה: "היום נעשה משהו חדש אני אחדיר לך את איבר המין שלי" והחל לשפשף את איבר מינו החשוף באיבר מינה החשוף של המתלוננת. המתלוננת התנגדה, דחפה את הנאשם ואמרה: "אני לא רוצה שנעשה את זה, אני רוצה לספר לאימא". בתגובה הפסיק הנאשם את מעשיו ואמר למתלוננת שאסור לה לספר לאימה מפני שהיא עלולה להתאבד.

בנוסף לאירועים אלה, נטען שביצע עבירות מין נוספות כמפורט להלן:

הנסיעה לצפון - במהלך התקופה הרלוונטית, נסעו ברכבו של הנאשם - הנאשם, המתלוננת ושני אחי המתלוננת לכיוון בית מלון בצפון. המתלוננת ישבה במושב הקדמי שליד הנאשם ואחיה המתלוננת ישבו במושב האחורי. במהלך הנסיעה הניח הנאשם את ידו מעל מכנסיה של המתלוננת ושפשף את איבר מינה באמצעות אצבעותיו. בהגיעם לבית המלון נכנסה המתלוננת לחדר כדי להחליף את בגדיה. אז ניגש אליה הנאשם, תפס את ידה ואמר לה: "בואי נתקלח" אך המתלוננת התנגדה וצעקה: "אני רוצה להיות עם שאר הילדים" ועזבה את החדר.

הנסיעה לאילת - במהלך התקופה הרלוונטית נסעו בני המשפחה לחופשה בבית מלון באילת. במהלך החופשה ישבו בבריכה בבית המלון המתלוננת, אימה ואחיה ואילו הנאשם שהה לבדו בחדר במלון. בשלב מסוים, לבקשת אימה, נכנסה המתלוננת לחדר כדי להביא חפצים שונים לבני המשפחה, הנאשם הבחין במתלוננת ואיים עליה שלא יאפשר לה לצאת מהחדר אם לא תמצוץ את איבר מינו. עקב האיום, מצצה המתלוננת את איבר מינו החשוף של הנאשם וזאת כדי שיאפשר לה לצאת מהחדר.

בשנת 2010 בשלוש הזדמנויות שונות, בבית בעיר בת ים, בעת שאם המתלוננת עבדה במשמרת לילה, התעוררה המתלוננת משנתה ויצאה מחדרה כדי לשתות משקה מתוק. הנאשם שמר את פחיות המשקה בחדרו והמתלוננת נכנסה לחדרו של הנאשם כדי לקחת פחית שתיה, הנאשם הבחין בה ואמר: "אם את רוצה לשתות, את צריכה לרדת לי". עקב דבריו, מצצה המתלוננת את איבר מינו החשוף של הנאשם ולאחר מכן מסר הנאשם למתלוננת את פחית השתיה.

בשתי הזדמנויות שונות, בבית במושב, בצהרי היום, עת האם היתה בעבודה ושני האחים שהו בחצר הבית, ניגש הנאשם למתלוננת שעמדה בסלון הבית ושאל: "בא לך היום? יהיה לך כוח לקום בלילה?" ודרש מהמתלוננת להתלוות אליו לחדר השינה כדי לשוחח עמה. כאשר המתלוננת נכנסה לחדר, הביט הנאשם מבעד לדלת כדי לוודא שאין אף אחד בבית ובהמשך הניח את ידו על איבר מינה של המתלוננת מעל לבגדיה. המתלוננת התנגדה, דחפה את הנאשם ויצאה בריצה לכיוון חצר הבית.

תשובת הנאשם לכתב האישום

4. יריעת המחלוקת בתיק רחבה, הנאשם כפר בכך שביצע עבירות מין מכל סוג שהוא במתלוננת, וכן כפר בכל המופיע בכתב האישום למעט הסעיפים העוסקים בפרטי בני המשפחה, מגוריהם המשותפים במקומות שונים, והעובדה שאם המתלוננת עבדה כאחות במשמרות לילה.

מהלך המשפט

5. מטעם המאשימה העידו המתלוננת, אימה, בן זוגה [הושמט], ואחותה הבכורה [הושמט] שלפניהם חשפה את המעשים, אחיה [הושמט], ג"ג בתו של הנאשם (אחותה למחצה), וחוקרת המשטרה ליאן מלכה. עוד הוגשה השיחה המוקלטת בין הנאשם למתלוננת. כמו כן הוגשו במסגרת פרשת התביעה צילומי מסרונים בין המתלוננת לאחותה [הושמט] ובין הנאשם [הושמט]. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומספר עדים, בני משפחתו. נשמעו סיכומי הצדדים,

ובסופם ביקש הנאשם לשאת דברים, שבמהלכם חזר על גרסתו ועל עיקרי עדותו.

טיעוני הצדדים

6. ב"כ המאשימה, עו"ד עינת לב ארי, עתרה בסיכומיה להרשעת הנאשם במכלול המעשים המיוחסים לנאשם על בסיס עדות המתלוננת הנתמכת בעדויות הנוספות והשיחה המוקלטת בינו למתלוננת. באשר לעדות המתלוננת, טענה שמדובר בעדה אמינה שמסרה עדות סדורה ואותנטית, לא הגזימה בתאוריה, לא ניסתה להשחיר את הנאשם ולא השמיטה פרטים שאינם "מחמיאים" לה. היא תיארה שהנאשם פעל בשיטה קבועה של הבטחת מתנות ופחיות שתייה בתמורה לביצוע המעשים ואף קיים את הבטחותיו. עוד נטען שקשייה לנקוב במועדי המעשים המדויקים אינם פוגעים במהימנותה. נוכח ריבוי המעשים, גילה הצעיר וחלוף הזמן, היא לא יכלה לזכור את כל אחת מהפגיעות בה אלא אירועים חריגים שנחרטו בזיכרונה, כגון הפגיעות שבוצעו בטיולים לצפון ולאיילת, והמקרה שהביא להפסקת המעשים. ב"כ המאשימה לא חלקה על כך שבתקופת מחלתה הממושכת של המתלוננת, הייתה הפוגה במעשי הנאשם. אף שסבורה שעדות המתלוננת לבדה מספיקה להרשעת הנאשם, הפנתה לראיות המחזקות אותה וכוללות את תוכן השיחה עם הנאשם, במהלכה הודה בביצוע עבירות מין במתלוננת, עדויות בני משפחתה באשר למצבה הנפשי בזמן חשיפת הפגיעה בה, אופן חשיפת המעשים, עדות אחיה של המתלוננת - [הושמט] אודות תמונות עירום חלקי של המתלוננת שנמצאו במכשיר הטלפון הנייד של הנאשם, ועדות אחותה, ג"ג, בדבר שני אירועים בעלי גוון מיני שלהם הייתה עדה בגיל צעיר.

המאשימה מבקשת לייחס משקל ראייתי רב לשיחה המוקלטת בין המתלוננת לנאשם. לטענתה, הקלטת השיחה נעשתה במטרה להוכיח לאם את דבר הפגיעה ולא עבור רשויות החוק. עוד ביקשה לדחות את טענת הנאשם, לפיה התעורר משינה בסמוך לפני השיחה ולכן היה מבולבל במהלכה וכן לדחות את גרסתו, לפיה השיחה התייחסה לאירוע מינורי בודד, במהלכו נגע בטעות במתלוננת מתוך שינה. המאשימה הפנתה לתוכן השיחה ולאמירות הנאשם שקשר עצמו למעשי הפגיעה, ולא הכחיש את הדברים שהטיחה בו המתלוננת.

חיזוק משמעותי נוסף לעדות המתלוננת מצאה בעדותה של ג"ג, אחותה הקטנה של המתלוננת, ובתו הביולוגית של הנאשם, אשר תיארה שתי סיטואציות שתומכות בגרסת המתלוננת. המאשימה עמדה על כך שמעמד העדות היה קשה לה, וכי חרף קונפליקט נאמנויות קשה בו מצויה, תחושת מחויבות לאביה למול מחויבות כלפי אחותה, מסרה עדות אמיתית וכנה.

עוד ביקשה המאשימה לדחות מכל וכל את גרסת הנאשם. לטענתה תשובותיו בחקירתו הנגדית היו מתחמקות וחסרות היגיון, ועדותו מרובת סתירות, במהלכה, שינה את גרסאותיו באופן תדיר, התפתל ושיקר. מעבר לכך ניתן למצוא בעדותו חיזוקים לגרסתה של המתלוננת, כך למשל אישר שנהג להחביא את בקבוקי השתייה המתוקה בחדרו, נתן למתלוננת בקבוק שתייה בתמורה לעזרתה בעבודות הבית, אישר שצופה בסרטי פורנו ועוד. כמו-כן, הפנתה ל"פליטת הפה" של הנאשם בחקירתו, שטרם נשאל על כך שהמתלוננת ביצעה בו מין אוראלי, השיב כי "לא היה ולא נברא, היא לא ירדה לי" (ת/9).

עוד ביקשה לדחות את קו ההגנה בדבר קנוניה שנרקמה בין ילדיה של בת זוגו - המתלוננת ואחיה הגדולים - לטפול עליו אשמת שווא כדי לסלקו מחייהם. בעניין זה הפנתה לעדות האחים, שסיפרו בכנות על העימותים עמו ולא ניסו ליפות את מצב הדברים ולכך שהמתלוננת הדגישה בעדותה כי היחסים העכורים בין אחיה לנאשם אינם מהווים רקע לתלונתה.

לנוכח כל האמור, עתרה המאשימה להרשיע את הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

7. ב"כ הנאשם, עו"ד שירן ברגמן, עתר לזיכוי הנאשם ולו מחמת הספק ולדחיית גרסת המתלוננת.

לטענתו, המאשימה לא עמדה בנטל הוכחת המעשים, מועדם ומשכם. לחילופין, עתר לצמצום משמעותי של תקופת הפגיעות המיוחסת לנאשם. לדבריו, מדובר בתקופה קצרה משמעותית מהמיוחס לנאשם בכתב האישום. המעשים פסקו בעת שהמשפחה התגוררה בראשון לציון, והמעשים שעלו לראשונה בעדותה, בזמן שהתגוררו ביבנה, לא הוזכרו בכתב האישום. עוד הפנה לכך, שלפי עדותה, הפגיעה האחרונה המיוחסת לנאשם בבית במושב, אירעה בשנת 2016, מעבר למסגרת הזמנים שיוחסה לו בכתב האישום ומאחר שלא התבקש תיקונו, אין מקום להרשיעו במעשה זה. באשר למועד תחילת המעשים, סבור שהמתלוננת התבלבלה, הפנה לחקירת ילדים שבה נחקרה בתיק אחר, בזמנים הרלוונטיים ובה לא התלוננה כי הנאשם פגע בה מינית. כמו כן השיבה בשלילה לשאלות אחרות, במועדי הפגיעה, אם הנאשם נוגע בה. לטענתו, ההסבר בעדותה כי שיקרה לאחותה כדי להגן על אימה בלתי מתקבל על הדעת ומצביע על מגמת הפללה. עוד סבור שלא ניתן לייחס משקל ראייתי לעדויות אחיה ואימה באשר לחשיפת המעשים ולמצבה הנפשי, לא הוגשו מסמכים רפואיים המלמדים על הרעה במצבה ואימה לא ציינה שחשה שהיא במצוקה.

ההגנה העלתה מספר טענות ביחס לסתירות ותמיהות שהתגלעו בגרסתה של המתלוננת, ונוגעות לשאלה אם הנאשם הגיע לפורקן מיני לידה, דברים שעלו לראשונה בעדותה ולכך שבחקירתה הנגדית אישרה, כי במהלך הטיול לצפון לא עשה לה הנאשם דבר.

באשר לעדויות הנוספות, לטענת ההגנה, עדותו האגרסיבית של יונתן, בן זוגה של המתלוננת, העוין את הנאשם, מחזקת את מגמת ההפללה, והפנה לספקות שהעלתה אימה בעדות ביחס לאמינות דברי המתלוננת. עוד הצביע על מערכת היחסים העכורה של אחיה עם הנאשם ומאמצייהם לסלקו מבית אמם, שעמדו, לטענת הנאשם, ברקע התלונה.

בנוגע לתמונות המתלוננת שנמצאו במכשיר הטלפון שקנה האח [הושמט] מהנאשם, סבור ב"כ הנאשם שאין לתת משקל לעדותו ולעדויות [הושמט] שתמכה בדבריו. התמונות לא נתפסו, לא נעשה ניסיון של ממש לשחזרן ושני האחים היו מונעים ממוטיבציית יתר להרע לנאשם. באשר לאחות ג"ג, הרי שיש להתייחס לעדותה בספקנות, בעיקר ביחס לדברים שמסרה לראשונה אחרי זמן רב ושאינה מחזקת את עדות המתלוננת. עוד לשיטתו נפלו בתיק מספר מחדלי חקירה, המצלמות בבית לא נתפסו ולא נערך עימות בין הנאשם למתלוננת.

ההגנה לא התעלמה מערכה הראייתית של השיחה המוקלטת, אך סבורה שיש לקחת אותה בערבון מוגבל, ולקבל את טענת הנאשם שבמהלכה היה מנומנם ותוכנה אינו מפורט דיו. עוד ביקש לתת משקל לעדויות עדי ההגנה, ששהו רבות במחיצת המתלוננת והנאשם אך לא הבחינו בדבר.

לסיכום, עתרה ההגנה לזיכוי הנאשם ולכל הפחות לקיצור משמעותי של תקופת ביצוע העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

דין והכרעה

8. אקדים ואומר כי מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה ומשכנעת. עדות זו הייתה קוהרנטית, עקבית, ומפורטת, וניכר כי המתלוננת זכרה היטב את האירועים, תיאוריה היו מפורטים ומהימנים. עדותה נתמכה בראיות מחזקות רבות, בעדויות בני משפחה נוספים, ובפרט בשיחה, שבה הקליטה את הנאשם, הטיחה בו את עיקרי הדברים שביצע בה, ותגובתו של הנאשם, אשר כפי שיפורט בהמשך, עולה לכל הפחות כדי ראשית הודיה (להלן: **השיחה המוקלטת**) חיזוקים נוספים נמצאו גם בעדות ג"ג, בתו הביולוגית של הנאשם, אחותה למחצה של המתלוננת, שתיארה שני אירועים שראתה במו עיניה, ועולים בקנה אחד עם גרסת המתלוננת ובעדות אחיה [הושמט], הנתמכת בעדות אחותה [הושמט], לפיה רכש מהנאשם טלפון נייד שבו נשמרו תמונות של המתלוננת, שצולמו במצלמת האבטחה, באחת מהן צולמה ללא חלק עליון.

מן העבר השני, עדותו של הנאשם לא עוררה אמון ואינה משכנעת, ובפרט לא היה בפיו הסבר מניח את הדעת לדברים שאמר בשיחה המוקלטת, כמו גם לעדותו של בתו ג"ג.

בחינת ראיות המאשימה

עדות המתלוננת

9. המתלוננת, במועד עדותה בת 19, סיפרה במסגרת החקירה הראשית, שהנאשם נשוי לאימה, והתגורר עמם מאז היתה תינוקת ולהם שני ילדים משותפים, המשפחה עברה בין מקומות מגורים שונים, אמה עבדה כאחות לרוב במשמרות לילה, ולעתים בשעות היום. הנאשם התפרנס מקצבת נכות וטיפול באדם נכה מספר שעות בבקרים, ביתר הזמן נותר בבית עם הילדים (עמ' 35). בהתאם לעדותה, הפגיעות המיניות החלו בעת שהמשפחה התגוררה בבית ים, כשלמדה בכיתה ג' ועד לכיתה ז', באותה תקופה חלקה חדר עם שני אחיה הצעירים שלא ידעו דבר, המעשים נמשכו עד לגיל 13-14, למעט הפסקה לפרק זמן מסוים בשל מחלתה. המעשים כללו, ברוב המקרים, את מציצת איבר מינו ושפשוף איבר מינו בידיה, נגיעה שלו בחזה ובאיבר המין שלה, ללא חדירה (עמ' 29-30).

לפי עדותה, למעשים קדם תכנון, הנאשם היה מתכנן את הדברים מראש, לעיתים התקיימו ביניהם שיחות לרוב בצהרים או לקראת ערב ובמהלכן תכנן איך ומתי הילדים ילכו לישון, מתי אימה תצא לעבודה, מה הולך לקרות ומה תקבל בתמורה (עמ' 58-59).

בתשובה לשאלה כיצד למדה לבצע את המעשים המיניים, השיבה שהיתה נכנסת לחדרו של הנאשם בלילה, בעת שצפה בסרטים פורנוגרפיים בטלוויזיה ומסתכלת. לפעמים היה מראה לה סרטי פורנו בטלוויזיה והיה אומר שככה עושים את זה (עמ' 50). בנוסף, לימד אותה איך "יורדים" לגבר, דחף את ראשה למטה, הסביר שאיבר מינו צריך להיות בתוך פיה (עמ' 56) "וככה למדתי איך מוצצים לגבר ומה צריך לעשות ואיך לענג אותו" (עמ' 49, ש' 11-12). הנאשם היה מבקש ממנה גם "לעשות לו ביד", כלומר לשים את ידה בתנועות שפשוף עולות ויורדות על איבר מינו. אם לא היתה מצליחה, גם לא באמצעות הפה, הוא היה אווז בידה ומבצע ביחד איתה את התנועות על איבר מינו (עמ' 50-51). עוד היה שם את פיו באיבר מינה החשוף, מלקק ומנשק, מניח את אצבעותיה על איבר מינה ומשפשף ותוך כדי כך נוגע בחזה (עמ' 57 ש' 26-28).

הנאשם נהג לקנות פחיות משקה קל, שאותם ידע שאוהבת, והחזיקם בחדר השינה שלו, פעמים אחרות היה מנסה לפתותה באמצעות צעצוע, טלפון, מדבקות וכו'. כשהייתה נכנסת לחדר השינה כדי לבקש ממנו פחית שתיה, בזמנים שאמה לא הייתה בבית, השיב לה שאם תמצוץ את איבר מינו, היא תוכל לקבל קולה. עוד המשיכה וסיפרה, שהנאשם תמיד ישן בתחתונו, אלו "פשוט ירדו ממנו, ואמר לי בואי אל תפחדי. בואי תעשי, וכך היה. ירדתי לו והוא נגע בי תוך כדי, הוריד את החולצה" (עמ' 31 ש' 1-2), לעיתים תוך כדי המעשים היה מקרין סרטים פורנוגרפיים (עמ' 31). לפעמים היה מגיע לפורקן, היא לא יכלה להביאו לפורקן בעצמה כי הפה שלה היה קטן והיד שלה עדינה, אז "הוא היה עושה פשוט ביד לידי" (עמ' 31 ש' 30). במקרים אלו, כשהיתה "יורדת" לו, הוא היה נוגע בה וכאשר היתה מרגישה שאינה יכולה יותר, היתה אומרת לו, והוא היה ממשיך ומאונן ורק בסוף היתה מקבלת את מה שהבטיח לה. המתלוננת הוסיפה שלא רצתה לבצע את המעשים ולהרגיש את טעם המגעיל של הזרע שלו בפיה אבל עשתה כן (עמ' 58-59). בהמשך עדותה סיפרה שכאשר שם את ראשה על איבר מינו כדי שתמצוץ אותו, נהג לאסוף את שיערה לקוקו (עמ' 72).

באשר לתדירות המעשים, מסרה שהמעשים חזרו על עצמם **כל הזמן, מספר פעמים בשבוע,** בתקופות שאימה

עבדה משמרות רבות בשבוע, לא תמיד היו קשורים לדברים שרצתה לעצמה, אלא מפני שהוא רצה. היו פעמים שהעיר אותה בלילה, קרא לה, ואמר: "את אמרת", כאילו הבטיחה לו דברים. בשביל לקבל משהו היתה אומרת שתעשה את זה בהמשך ומנסה להתחמק, אך לא תמיד בהצלחה, לעיתים עשתה עצמה כאילו אינה שומעת. עוד סיפרה שחששה לספר על מעשיו, כי תמיד אמר לה שאם אימה תגלה היא תתאבד, לא תהיה לה אמא והוא יהיה בכלא, ובשל כך חשה מאוימת (עמ' 33-34; עמ' 41)

בכיתה ו', מעט לפני גיל 12, התפרצה אצלה מחלת עיניים קשה כמעט עד עיוורון והיא סבלה מכאבים קשים. המתלוננת חלתה במחלת אובאיטיס הנובעת מלחץ נפשי, פוגעת בראיה, בעור ובמפרקים, אושפזה למשך חודש וחצי ועברה תקופת שיקום. עוד סבלה מהתפרצות מחלת הפסוריאזיס באזורים שונים בגופה, בראשה, בידיה ובחזה ומדלקות פרקים, מהן סובלת עד היום. בתקופה זו חדל הנאשם ממעשיו (עמ' 73-74). הבעיות הרפואיות חזרו בשנה האחרונה כתוצאה מהלחץ שאותו היא חווה, התפקוד שלה נפגע והיא נעדרה רבות מבית הספר, הרבתה להסתגר בחדרה, סבלה מדיכאון, עלתה במשקל וכמעט שלא ישנה, לדבריה, אובחנה כסובלת מפוסט טראומה (עמ' 75).

הנסיעה לצפון - המתלוננת סיפרה שנסעו למלון בצפון עם שתי אחיותיו של הנאשם וילדיהם. אימה לא יכלה להגיע כיוון שעבדה באותו סוף השבוע. היא נסעה ברכב עם הנאשם, ישבה לצדו ומאחור שני אחיה הקטנים שצפו במסכי טלוויזיה, היתר נסעו ברכב נפרד. במהלך הנסיעה "שלח" את ידיו אל רגליה, לכיוון איבר מינה והיא, מחשש שאחיה יבחינו, "העיפה" לו את היד שוב ושוב (עמ' 43). כשהגיעו למלון, עלתה לחדר ללבוש בגד ים, והנאשם היה בחדר, הוא "ניסה לשלוח אליי את הידיים שלו ותפס אותי, וצרחתי את חיי כאילו, ביקשתי שלא, אני רוצה להיות עם כל הילדים ושישחרר בבקשה ובסופו של דבר הוא שחרר" (עמ' 44 ש' 18-20). בחדר המלון לא הצליח לעשות לה כלום חוץ מלשלוח ידיים, "הוא ניסה כמו שתמיד הוא היה מנסה בבית, שאני אעשה דברים... לרדת לו, לגעת בו ושהוא יגע בי" (עמ' 43 ש' 28-29).

האירוע באילת - המתלוננת סיפרה שנסעה עם משפחתה, הנאשם, אימה ואחיה, לנופש באילת. במהלך הנופש, כשאימה בילתה עם אחיה בבריכת המלון, הנאשם נותר בחדר ומילא לעצמו את האמבטיה. המתלוננת עלתה לחדר כדי להביא משהו שאימה ביקשה, כשנכנסה לחדר, דלת חדר האמבטיה היתה פתוחה והנאשם בתוכה עירום. הנאשם הזמין אותה להצטרף אליו, הבהיר שלא תצא מהחדר עד שהדברים נעשים - והכוונה למציצה, ויצא מהאמבטיה כדי למנוע ממנה לצאת (עמ' 51), גרם לה "לרדת לו" ואמר שתקבל מה שתרצה באילת. היא עשתה כל מה שביקש ממנה כדי לחזור לאימה בבריכה ובתמורה קנה לה הנאשם כל מה שביקשה, בגדים, מתנות, משחקים, ויותר ממה שקיבלו אחיה (עמ' 54-55).

המקרה האחרון אירע במושב בו התגוררו, כשהיא בת 13-14. הנאשם נכנס לחדרה, בתקופה זו התגוררה לבדה, ואמר לה שרוצה לנסות דברים חדשים כמו חדירה. היא החליטה "**לדבר איתו ולהגיד לו שחלאס שדי, שנמאס כאילו, שאני לא איזה בובת מין**" (עמ' 36). היא נכנסה לחדרו, התיישבה על המיטה, בשלב זה "**הוא ניסה לחדור וזה כאב... נשארתי בתולה ברוך השם, אבל עד היום הכאב נשאר שמה, ואמרתי לו שדי, והוא השכיב אותי והוא היה מעלי כזה בזמן שהוא רצה לחדור, ניסיתי להתנגד אבל יותר קפאתי מפחד**" (עמ' 36, ש' 29-32; עמ' 39 ש' 6-10). עוד המשיכה ותיארה כי שכבה על גבה, רגליה פסוקות, כשהנאשם מעליה, איבר המין שלו "עמד", בהתחלה שפשף את איבר המין שלו באיבר מינה, לאחר מכן הרטיב וניסה לחדור אליה אך לא הצליח כי היא חסמה, ניסתה להתרחק ממנו והתכווצה מפחד (עמ' 39), הוא לא הגיע לפורקן והפסיק. המתלוננת לבשה את בגדיה, התיישבה בקצה המיטה והחלה לדבר על מה שהיה ושצריך להפסיק ואימה עליו שאם זה לא יפסיק, היא תספר. במענה איים עליה שאם היא תספר, אימא שלה תמות (עמ' 39-40). הנאשם ניסה להסביר שזה בסדר ולגיטימי, אבל לא הצליח לשכנע אותה והבין שלא יוכל להמשיך. לאחר מכן עשה מספר ניסיונות נוספים, ניסה לגעת ברגליה ו"לשלוח"

ידיים (עמ' 41) אך היא לא שיתפה פעולה והוא הפסיק.

חשיפת המעשים - המתלוננת סיפרה לראשונה על המעשים לבן זוגה ([הושמט], להלן: "בן הזוג"). כשנה לאחר שהחל הקשר הזוגי ביניהם, כשרצו לקיים יחסי מין, היא התיישבה עירומה על המיטה ואמרה לו שאינה מסוגלת. תחילה בן הזוג לא הבין, היא חשה חנוקה וסיפרה לו בתמצית שעברה התעללות מינית ע"י הנאשם (עמ' 134) והוא קיבל את הדברים בצורה קשה. לאחר מכן התלבשו והמשיכו לדבר, כשבהדרגה שיתפה בפרטים. היא נזכרה במעשי הנאשם, גם במצבים שבהם הזוג היה נוגע בה ברגל ומיד היתה אומרת לו להפסיק. בחקירתה הנגדית הוסיפה, שלא סיפרה לבן הזוג את הכל, מיתנה את התיאורים לאחר שראתה שמתקשה להכילם והתביישה לספר לו שהמעשים הקשים חזרו בגיל שבו היתה אמורה להבין שהדברים אינם נורמליים (עמ' 140-141).

בתקופת החשיפה התגוררו במושב אך הרבתה לשהות בביתו של בן הזוג, כדי לא להיות בבית. לאחר שסיפרה לבן הזוג וטרם סיפרה לאחותה, אירעה מריבה בינו לבין הנאשם, שהתחילה לאחר שזה העיר לה הערות בנוכחותו. בן הזוג ניגש אליו ושאל מדוע הוא מתנהג בצורה כזו כלפיה אך הנאשם התעלם ממנו וכמעט החלו מכות עד שאחד מאחיה הפריד ביניהם (עמ' 63). לאחר כשבוע-שבועיים, עשו מעשה ופנו לאחותה הבכורה [הושמט] (עמ' 59-60).

המתלוננת **חשפה את האירועים בפני [הושמט] אחותה באמצעות מסרון** (ת/2), שאלה אותה אם היא תוכל לסמוך עליה שלא תספר לאמן כדי שלא תפגע בעצמה ולא לאביהן הביולוגי, ולאחיה כדי שלא יפגעו בנאשם (עמ' 61), ובשיחות נוספות ביניהן גוללה בפניה את פרטי הפגיעה שהנאשם פגע בה.

השיחה המוקלטת - אחותה [הושמט], שתמכה בה, הציעה לה להקליט שיחה בינה לבין הנאשם, כדי להציג הוכחות לאימה והיא הסכימה. השיחה התקיימה ביום 12.4.20. המתלוננת אמרה לנאשם שהיא רוצה לדבר איתו, הם החלו לדבר מחוץ לבית, והוא ביקש שיכנסו פנימה כדי שהשכנים לא ישמעו אותם. הם ישבו בחדרה. כשאמרה לו משפטים קשים כמו שגרם לה "לרדת לו", הוא ביקש שלא תצעק. הוא הגיב בחשש, התנצל אך מצד שני האשים את שניהם, אמר "אנחנו", למרות שהייתה רק בת 8 ולא לקח על עצמו את האחריות (עמ' 69). בשלב מסוים בשיחה, לאחר שהתעמתה איתו, שאל אם היא מקליטה אותו, היא השיבה בשלילה, אך לאחר שגילה שהיא מקליטה, נמלטה. תחילה רץ אחריה עד שהבין שלא ישיג אותה (עמ' 142-147). המתלוננת נכנסה לרכב של אחותה [הושמט] שהמתניה לה והן האזינו להקלטה. אחותה התקשרה לאמן וביקשה ממנה להגיע בדחיפות. למחרת בבוקר, האחיות סיפרה לאם והשמיעה לה את ההקלטה. אימה שאלה מדוע לא סיפרה לה קודם, והיא הסבירה לה שחששה שתתאבד (עמ' 64-65) ואכן האם הייתה נסערת מאד ובכתה, ובהמשך ניסתה לפגוע בעצמה (עמ' 34). באותו היום, לאחר שהאם עימתה אותו עם הדברים, הנאשם ארז את חפציו במהירות שיא, ועזב את הבית (עמ' 70).

בחקירתה הנגדית, המתלוננת נשאלה בהרחבה על אודות השיחה המוקלטת, והשיבה שהשיחה התקיימה בשעה עשר וחצי בלילה, אימה הייתה בעבודה, תחילה שוחחו בסלון, הנאשם צפה בטלוויזיה והיא אמרה לו "בוא נדבר", בהמשך יצאו למרפסת, כשהבין את נושא השיחה אמר לה "ששש, בואי", והם עלו לחדרה ושם דיברו. במענה לטענת הנאשם שהעירה אותו משינה, היה מנומנם ועל כן לא הבין מה אמרה, עמדה על כך שהיה ערני, וביקש ממנה לא לדבר במרפסת.

מועד הגשת התלונה - המתלוננת החליטה להגיש תלונה למשטרה כעבור חודשיים ממועד הקלטת השיחה, בחודש יוני 2020 (עמ' 72). תחילה חשבה להמתין עד לאחר שיחגגו לאחיה בר מצווה, כדי לא לקלקל את

השמחה, אלא שבמהלך שיחה עם בני משפחת הנאשם שבה "ניסו להוציא אותה שקרנית". לכן החליטה שלא לשטוק, "התפוצצה" והלכה למשטרה.

בחקירתה הנגדית השיבה באריכות לגבי מועדי המעשים ומשך תקופות הפגיעה בה.

בכל הנוגע למעשים עצמם, הבהירה שראתה את הנאשם מגיע לפורקן כמה פעמים כאשר היתה איתו בלילות. במצבים אלו, לאחר שסיימו את המעשים, היה מאונן ומגיע לפורקן לידה (עמ' 97 ש' 3-5). העדה אישרה שבהודעתה במשטרה השיבה בעניין זה בשלילה והסבירה שלאחר מכן נזכרה בפרטים נוספים (עמ' 98, 108-109).

במענה לשאלת ב"כ הנאשם באשר ליחסם העיון של אחיה לנאשם, סיפרה כי אחיה הגדולים [הושמט] לא הסתדרו איתו ושנאו אותו (עמ' 115-118). [הושמט] אף ריצה מאסר לאחר שהורשע בתקיפת הנאשם, ואחותה [הושמט] שנאה אותו כי הוא התנהג אליה בצורה רעה ולכן לא התגוררה בבית. המתלוננת הכחישה את הטענה שהגישה את התלונה כי שנאה את הנאשם, ביקשה לנקום בו וכדרך להוציאו מהבית, כשלדבריה אילו הייתה רוצה להמציא, הייתה טוענת שאנס אותה וחדר אליה (עמ' 119 ש' 6-7, 121-122) והוסיפה שהיו תקופות שהסתדרו והיא אהבה אותו מאוד.

עוד אישרה שאחותה היתה שואלת אותה, לבקשת אביה שריצה אז מאסר ממושך, אם הנאשם פוגע בה והיא השיבה בשלילה ולא סיפרה דבר לאביה, ולא לאחותה, כדי להגן על אמן (עמ' 125-126).

באשר לגרסת הנאשם, כי כל שהיה הוא מקרה אחד שבו היא טענה שנגע בה והוא השיב שיתכן ועשה זאת מתוך שינה, השיבה שאינה זוכרת מקרה כזה (עמ' 161).

קביעת מהימנות עדות המתלוננת

10. עדותה של המתלוננת הותירה רושם אמין מאוד. המתלוננת העידה באריכות ובפירוט רב על המעשים שביצע בה הנאשם כפי שיוחסו לו בכתב האישום. ניכר כי היא זוכרת היטב את האירועים, ותיאוריה היו מפורטים, מוחשיים ומעוגנים בתיאורי זמן ומקום. המתלוננת לא ניסתה להכתיים את הנאשם, לא ניכרה הפרזה בדבריה, תיארה בעדותה מסכת של מעשים מיניים שעשה בה הנאשם אך חזרה והבהירה שאלו לא הגיעו עד חדירה ממש. היא אף לא חששה להציג עצמה באופן בלתי מחמיא סביב המניעים שלה לאפשר לנאשם לבצע בה את המעשים המיניים המיוחסים לו. אדרבא, היא לא הסתירה את התשורות שקיבלה ממנו בדמות מתנות ושתייה שאותם התנה הנאשם בתמורה למעשיו. חוסר יכולתה לנקוב במועדים מדויקים של המעשים ומועד תחילתם, קשור לאופי הפגיעות, לגילה הצעיר באותה עת ולחלוף השנים, ואין בו כדי לגרוע ממהימנותה.

עדותה של המתלוננת נותרה עקבית, והיא עמדה על גרסתה גם בחקירתה הנגדית. גם אם נמצאו סתירות קלות בין עדותה בבית המשפט, לבין הדברים שמסרה במשטרה, כגון בשאלה אם הנאשם הגיע לפורקן מיני לידה (עמ' 97-98, 108-110), הרי שהיא הסבירה זאת בכך שנזכרה בדברים לאחר החקירה ובטרם עדותה. בכל מקרה מדובר בסתירות שאינן בלב העניין, ואין בהן כדי לגרוע ממהימנותה.

ניתן ללמוד על מהימנותה של המתלוננת גם מאופן חשיפת המעשים בפני בן זוגה, בהדרגה ועל רקע קשייה לקיים יחסים אינטימיים ומהודעתה ושיחותיה עם אחותה [הושמט], שתמכה בה ועמדה לצידה בהחלטתה להקליט את השיחה עם הנאשם ולספר לאמן.

11. בעת שהמתלוננת תיארה את המעשים, כגון כאשר תיארה כיצד ניסה הנאשם לחדור אליה, והיא ניסתה "להעיף" אותו והתנגדה, הדגימה את תגובותיה באמצעות תנועות גוף (עמ' 39), ותיארה את תחושת הכאב שחוותה, באופן אשר מהווה חלק מסימני האמת המצביעים על כך שהיא תיארה בעדותה אירוע שחוותה. כך גם האופן שבו תיארה כי פיה היה קטן מלהכיל את כל איבר מינו, מצביע על כך שתיארה דברים שאכן חוותה בהיותה ילדה (עמ' 56). באופן דומה תיארה את תחושת הגועל מטעם נזול הזרע של הנאשם (עמ' 58, ש' 32-33). כך גם תיארה על כך שהנאשם נהג לאסוף לה את השיער לקוקו, כדי שלא יפריע בעת שמצצה את איבר מינו - תומכים במהימנותה (עמ' 71).

לא מצאתי לקבל את טענת ההגנה, באשר לאירוע הנסיעה לצפון, כי בחקירתה הנגדית חזרה בה המתלוננת מדבריה ואישרה שהנאשם לא עשה לה דבר (עמ' 101 ש' 18-20). המתלוננת חזרה על כך שנגע בה במהלך הנסיעה ושבחדר במלון ניסה לגעת בה "מה הוא ניסה? להחזיק אותי כדי שאני לא אלך ואהיה עם הילדים וצרחתי כמו מפגרת שאני אלך ואני רוצה להיות עם הילדים" (עמ' 100 ש' 2-3). מכלל עדותה ניתן ללמוד, כי התייחסה לאירוע במלון בצפון בהשוואה לאירוע באילת, כשבעוד במלון אילת השלים את זממו, הרי שבצפון, ניסה, אך נוכח התנגדותה, לא הצליח.

העדה סיפרה בהרחבה על כלל האירועים שמפורטים בכתב האישום. באשר לסעיף א1(ה) לעובדות כתב האישום, ולפיו הנאשם איים עליה כי אם לא תשפשיף את איבר מינו, לא יקנה לה פלאפון, התייחסה העדה לביצוע מין אוראלי בתמורה לקניית האייפון: כשנשאלה מה המתנות שקיבלה מהנאשם בעבור מעשיה, השיבה "היה אייפון 4 נגיד... בשבילי זה הייתי עושה" (עמ' 47, ש' 9-12). באשר להתחדשות המעשים המיניים לאחר שהמשפחה עברה להתגורר במושב, המתלוננת אמנם לא העידה באופן קונקרטי על שני המקרים המתוארים בכתב האישום בסעיף 2ד לפיהם הנאשם הניח את ידו על איבר מינה מעל לבגדיה, אלא התמקדה ביחס למקרה האחרון, ואולם כשנשאלה בחקירתה הנגדית במפורש אם בתקופה זו "הכל חזר או רק שהוא שלח ידיים", השיבה "הכל. הכל חזר" (עמ' 139 ש' 29-30). ללמדנו כי לאחר פסק הזמן עקב מחלתה, התחדש כל מגוון המעשים שנעשו בה ועליהם סיפרה בהרחבה בעדותה.

12. ניכר היה כי מעמד העדות היה קשה למתלוננת. לעתים היא נזקקה להפסקה בעדות, לעיתים הייתה נסערת ובכתה (עמ' 29, 55, 101, 122). במהלך העדות, פנתה המתלוננת ישירות לנאשם, כשהיא נתונה בסערת רגשות, ושאלה אותו מדוע אינו מודה וחוסך את עדותה (עמ' 100-101), במילותיה:

"אני יכולה לפנות שנייה לנאשם? אני יכולה להגיד משהו לנאשם הזה? למה אתה עושה את זה? למה אתה נותן לי לבוא ולהרגיש ככה ולבכות כמו מפגרת מול מיליון אנשים? למה אתה מוציא אותי כל כך מפגרת? מה זה נותן לך למה אתה פשוט לא מודה וחוסך לך את כל זה?".

בחינה "פנימית" של תכני עדות המתלוננת, וההתרשמות הישירה ממנה, מעלה כי מדובר בעדה אמינה מאד, שהעידה על אירועים שחוותה וניכר כי העידה דברי אמת.

13. כמו כן, לא נמצא מניע לטפול על הנאשם עלילת שווא, כגון סכסוך במשפחה, אשר יהיה בו כדי לגרוע ממהימנותה. אכן, היחסים בין אקיה של המתלוננת לנאשם היו עכורים, ואחד מהם אף תקף אותו בעבר. ברם, אין בכך כדי לבסס טענה לעלילה מצד המתלוננת (עמ' 115-118). כך גם אין בסיס לאפשרות שמדובר בתלונת שווא במטרה לאלץ אותו לעזוב את הבית (עמ' 119), כדברי המתלוננת: "אם הייתי רוצה להמציא הייתי אומרת שהוא חדר, שהוא אנס אותי... אבל פה אמרתי דברים לפרטי פרטים" (עמ' 119 ש' 6-7). המתלוננת אף סיפרה, בכנות, כי אהבה את הנאשם, וגם שנאה אותו (עמ' 116, ש' 8) ובהמשך ציינה כי "היו לי תקופות שהסתדרתי איתו ואהבתי אותו מאוד" (עמ' 119, ש' 20). יחסה המורכב לנאשם, ששימש לה כאב אך גם ביצע בה מעשים מיניים קשים, ותחושותיה החצויות בין אהבה לשנאה לאביה החורג, תומכים במהימנותה, ואינם מתיישבים, כלל ועיקר, עם האפשרות שביקשה לרקום נגדו

עלילת שווא.

14. הסיבה לכבישת עדותה למשך מספר שנים טמונה בעיקר בחשש מפני ההשלכות שיהיה לגילוי על מצבה של אמה. הנאשם חזר ואמר לה, שאם תגלה את המעשים, אמה תתאבד. דברים אלו גרמו לה לתחושות פחד וחשש רב. גם לאחר שהקליטה את הנאשם וסיפרה לאחותה ואימה, בחרה להמתין עד לאחר חגיגת הבר מצווה של אחיה. החלטתה להתלונן, במועד בו עשתה כן, בא בעקבות פקפוקם של בני משפחת הנאשם בדבריה על אודות הפגיעה בה, המתלוננת חשה שהגיעו מים עד נפש וניגשה למשטרה. הטעם למעשיה מובן והגיוני.

חיזוקים ישירים לגרסת המתלוננת

15. **עדותה המהימנה של המתלוננת אינה עומדת לבדה.** כידוע, לעדות מתלוננת בעבירת מין, לא נדרשת תוספת ראייתית כלשהי, ודי בהנמקה למתן אמון בעדות לשם הרשעת הנאשם (סעיף 54א' (ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971). אלא שבענייננו, גם בחינה "חיצונית" של עדות המתלוננת, מעלה כי היא נתמכת בחיזוקים משמעותיים, בראיות חיצוניות ובעדויות, שיש בהן כדי לתמוך בגרסתה ולחזק את מהימנותה (להבחנה בין בחינה "פנימית" של העדות לבין בחינה "חיצונית" ראו למשל, ע"פ 3055/18 אבו רקייק נ' מדינת ישראל (4.8.2020), וכן ניב ואקי, **דיני ראיות**, כרך א', עמ' 372-373 (2020)).

במקרה שלפנינו קיימות ראיות חיצוניות ועדויות, אשר מחזקות את גרסת המתלוננת ובראשן השיחה המוקלטת, עדותה של הקטינה ג"ג, עדות האחים אביב וקארין באשר לתמונה החושפנית של המתלוננת שנמצאה בטלפון שנקנה מהנאשם, הכל כמפורט להלן.

השיחה המוקלטת בין המתלוננת לנאשם (ת/3, ת/א3)

16. **תוכנה של השיחה המוקלטת ותגובת הנאשם לדברים הקשים שהטיחה בו המתלוננת מהווים ראייה חזקה ומשמעותית העולה, לכל הפחות, כדי ראשית הודאה של הנאשם ותומכת באופן ממשי בגרסת המתלוננת.** כזכור, המתלוננת בעצת אחותה ובתמיכתה, יזמה שיחה עם הנאשם, שאותה הקליטה במכשיר הטלפון שלה, ובמהלכה הטיחה בו שפגע בה מינית ושיתפה אותו בקשייה. הנאשם מצדו קשר את עצמו למעשים המיניים והתנצל עליהם. השיחה בין השניים נמשכה כ-24 דקות והסתיימה רק לאחר שהנאשם חשד בה שהיא מקליטה אותו, והיא עזבה את המקום. במהלך כל השיחה חוזרת המתלוננת ומטיחה בנאשם אמירות קשות על פגיעות שפגע בה והשלכותיהן.

17. בשיחה שהקליטה המתלוננת את הנאשם, שיתפה המתלוננת את הנאשם בקשייה, הסבירה לו שהיא סובלת מסיוטים, מתקשה לקיים מגע גופני עם בן זוגה ונזכרת במעשים שביצע בה הנאשם בילדותה.

המתלוננת שואלת את הנאשם: **"כאילו לפעמים אני חושבת איך יכולת לעשות את זה לילדה בת 8? איך יכולת לגעת בי".** הנאשם משיב: **"לא יודע, באמת שאני לא יודע".** המתלוננת מקשה: **"מה דחף אותך לעשות את זה?".** הנאשם משיב: **"לא יודע, באמת לא יודע"** (עמ' 2).

המתלוננת אומרת לנאשם שאלמלא היתה עוצרת את המעשים, הם היו ממשיכים עד היום והנאשם שואל אותה מדוע פתאום נזכרה בכך. המתלוננת עונה שאינה מפסיקה לחשוב על כך. הנאשם שואל מה הוא יכול לעשות, היא משיבה שרוצה שאימה תפסיק ללחוץ עליה להישאר בבית ופחות לשהות בבית בן זוגה ומסבירה שאינה מסוגלת להיות בבית ולכן בורחת. הנאשם שואל בתגובה האם זה בגלל זה? והמתלוננת מאשרת. היא שואלת איך הכל החל והנאשם משיב **"מה שהיה היה כבר"** (עמ' 2). המתלוננת אומרת שזה הרס לה את החיים וכל היום חושבת על כך. הנאשם שואל אם

עזיבתו את הבית תקל עליה (עמ' 2,3,4).

המתלוננת מתארת כי כשהיא עם בן הזוג היא מתחילה לרעוד והנאשם שב ושואל האם היא שוכבת איתו והמתלוננת שוללת ואומרת שאינה מסוגלת לכך. הנאשם אומר שהוא חושב על כך רבות, על כל הטעויות שעשה, לא קל לו וכי אין לו פתרון (עמ' 3). המתלוננת אומרת שקשה לה בבית וכאשר רואה אותו היא חוזרת לאחור. הנאשם משיב שהוא מבין ושזה החל מאז שהיא בקשר עם בן זוגה. המתלוננת מאשרת ומסבירה שמחזיר אותה לאחור, כאילו היא שוב ילדה בת 8.

המתלוננת מציינת כי היתה קטנה והנאשם משיב: **"הגיל כבר לא משנה. עשיתי טעויות, בסדר" וממשיך ואומר: "אני אנסה לכפר, תאמיני שאני גם שואל על זה שאלות לפעמים, אין לי מה לעשות, זה היה וזה נעשה. להחזיר אחורה אני לא יכול. את הראשונה שזה קרה לי איתה ככה. אף פעם לא קרה לי. את יודעת, אני מאוד אוהב אותך, מאוד מאוד אוהב אותך, קשה לי" (עמ' 3).**

המתלוננת מבררת איתו את האפשרות לספר לאימה והנאשם משיב שזה יגמור את האם וכי **"אם את לא תספרי לה, אני לא אספר. היא לא תדע בחיים"** (עמ' 5). היא ממשיכה ושואלת האם הוא מסתיר מאימה דברים כמו למשל שהיה נוגע בבת שלה והנאשם משיב: **"רק זה. חוץ מזה מה?"** המתלוננת מקשה: **"זה הדבר הכי גרוע"** והנאשם משיב: **"נכון. חוץ מזה? אני לא מסתיר ממנה שום דבר"**.

הנאשם מוסיף: **"עשיתי טעות. עשיתי טעות, לא יודע מה להגיד לך. לא יודע. את צודקת עשיתי טעות, עשיתי טעויות נוראיות אבל אני לא יכול לתקן אותה עכשיו"** (עמ' 5).

הוא שואל אותה איך לעזור לה להוציא את זה מראשה והיא משיבה שגם כשהיא במקום אחר ולא בבית היא חוששת, כיוון שהיא יודעת שהוא נמצא בבית וכאשר היא חוזרת היא נכנסת לדיכאון. הנאשם בודק עמה שוב האם עזיבתו את הבית תקל עליה.

המתלוננת שואלת אם הוא מצטער על מעשיו. הנאשם משיב: **"אני מאוד מצטער. את לא יודעת כמה אני מצטער. אני בוכה הרבה. אני לא יודע איך הגעתי לזה. בחיים לא נגעתי באף אחת... לא יודע מה קרה לנו ששנינו הגענו למצב הזה"** (עמ' 6).

הוא מציין שהנושא מטריד אותו והיא משיבה שאינה מבינה מדוע עשה כן כמבוגר, כאשר היא עשתה זאת כי קיבלה כל מה שרצתה וזה "קנה" אותה.

הנאשם משיב: **"לא פגעתי לא בבתולין שלך ולא בשום דבר"** (עמ' 6).

המתלוננת: **"נכון, אבל נגעת בי"**.

הנאשם: **"השארתי אותך שלמה. נכון?"**.

המתלוננת משיבה: **"השארתי אותי שלמה אבל נגעת בי? גרמת לי לרדת לך?"** הנאשם הגיב: **"ssssssss למה את צועקת? את מקליטה אותי"** (עמ' 6).

בשלב זה מתעורר חשדו של הנאשם שהמתלוננת מקליטה אותו, אומר שגם הוא היה רוצה להוציא את זה אך אינו יכול כי זה יפגע באימה, וכי היא תתאבד אם תדע על אודות המעשים. המתלוננת אומרת שהאם לא תתאבד וכי מגיע לה לדעת את האמת אך הנאשם שב ואומר שהאם תתאבד. אחרת מזמן היה מספר לה.

הנאשם: "תאמיני לי שכן, מאוד מפריע לי, לא שכבתי איתך".

המתלוננת משיבה: "אבל עשית דברים, זה לא קשור".

הנאשם עונה: "בסדר. אבל הייתי אומר לה את זה... אני לא רוצה לשבור... אני אספר לה את זה, זה בכלל יגמור אותה" (עמ' 7).

המתלוננת אומרת שלספר על שאירע יקל עליה, מנסה לשכנע שאמה תהיה חזקה ותקבל תמיכה, והנאשם שב וטוען שהידיעה תשבור את אימה וכי אביה של המתלוננת יאשים את אמה. המתלוננת אומרת ששום דבר כבר לא יעזור לה כי זו שריטה לכל החיים. הנאשם משיב שהוא יכול לעזור לה להרפות ולהשכיח (עמ' 9). המתלוננת מבקשת לסיים את השיחה וללכת, הנאשם חושד שהיא הקליטה אותו, מבקש שתראה לו את הטלפון ושימשיכו בשיחתם.

18. אמירותיו של הנאשם במהלך השיחה עולות לכל הפחות כדי ראשית הודאה בכך שפגע מינית במתלוננת. במהלך השיחה הוא מודה שפגע בה, מנסה להתנצל בפניה ומבטיח לכפר על מעשיו. הנאשם מאשר את גרסתה כי עשה בה מעשים מיניים, "טעויות נוראיות" כלשונו שלא הגיעו כדי קיום יחסי מין מלאים. מאמירותיו ניכר כי מכיר בכך שפגע בה מינית, קושר את עצמו למעשים, ומודע לנזק שגרם לה. בפרט, דבריו: "עשיתי טעויות נוראיות", "לא פגעת בבתולין שלך" ו-"השארתי אותך שלמה", מהווים ראשית הודיה לכך שאכן ביצע בה מעשים מיניים, אך לא חדר אליה - באופן שעולה בקנה אחד עם גרסת המתלוננת. הנאשם אף לא מתכחש לאמירותיה כי פגע בה מאז שהייתה ילדה קטנה בת שמונה, וכי אילצה "לרדת לו". כך גם כאשר הנאשם והמתלוננת מדברים על רצונה לספר לאמה, אומר הנאשם למתלוננת שלא שכב עימה, והמתלוננת מטיחה בו שעשה לה דברים אחרים, משיב הנאשם: "בסדר. אבל הייתי אומר לה את זה". ניכר מתגובתו כי במהלך השיחה הוא יודע היטב על אילו מעשים מדברת המתלוננת, אך הוא עסוק בכך שאלו לא יחשפו בפני אימה ובניסיון להרגיע את המתלוננת. הודאתו בכך שעשה טעויות נוראיות, מצטער על מעשיו, ינסה לכפר עליהם, והצעתו לעזוב את הבית, מצביעים על תחושת אשם, ותומכים באופן ברור בגרסת המתלוננת. כידוע התבטאויות המצביעות על תחושת אשם מצידו של נאשם מהוות ראשית הודיה, וככאלו הן עשויות לשמש אף כראייה עצמאית לחובתו (ע"פ 4481/14 פלוני נ' מדינת ישראל (16.11.2016), פסקה 66). כך גם האופן שבו מאשר הנאשם את דבריו המתלוננת שהוא הסתיר מאימה שהיה נוגע בה, ורצונו של הנאשם שהאם לא תדע על כך. דברי הנאשם לפיהם אינו יודע מה קרה להם ששניהם הגיעו למצב הזה והניסיונות שלו לברר אם המתלוננת קיימה יחסי מין עם בן זוגה מעידים על עיוותי חשיבה, ומצביעים על ניסיון שלו להטיל על המתלוננת - ילדה בעת ביצוע המעשים - אחריות חלקית למעשים.

השיחה המוקלטת מהווה, אפוא, ראייה עצמאית וכבדת משקל לחובתו.

עדות ג"ג, בתו הביולוגית של הנאשם, על מעשים שראתה שהנאשם ביצע במתלוננת

19. ג"ג, בת 16, בתם המשותפת של הנאשם ושל אמה של המתלוננת, העידה שכאשר היתה בת 5, בגיל גן, הנאשם קרא למתלוננת לחדרו וסגר את הדלת, היא פתחה את הדלת כדי לקרוא לה ולאביה, הנאשם. הוא אמר שהמתלוננת בשירותים, אך היא ראתה אותה במיטתו, מתחת לשמיכה. היא יצאה לבדוק בשירותים ומשלא מצאה אותה חזרה לחדר וראתה את המתלוננת שוכבת על המיטה. העדה סיפרה כי שכחה את האירוע וזכרה כעבור מספר שנים, כשהייתה בת 10, כאשר ראתה את הנאשם מכניס את ידו מתחת לחולצתה של המתלוננת בסלון הבית. היא סיפרה על המעשים לקרובת משפחתה אבישג שהיא בת גילה, ביקשה שלא תספר לאף אחד, אך אבישג סיפרה על כך לאימא שלה (עמ' 310-312).

ג"ג הוסיפה ותיארה את נסיבות האירוע האחרון. לפי עדותה, בשעת לילה, אימה עבדה, הנאשם קרא למתלוננת לרדת לסלון והיא נותרה בחדרן המשותף, ישבה ליד הדלת ובמרווח הצר בדלת ראתה אותם בסלון מבלי שראו אותה. הם ישבו בסלון והוא הכניס את ידו מאזור המותן, אך לא יכלה לראות באיזה איבר הוא נגע (עמ' 313-314), לאחר מכן לא הצליחה להירדם. העדה הוסיפה שהיא ואביה היו מאוד קרובים (עמ' 313, 315) אך הבינה שמשהו אינו כשורה ושזה חמור. היא כתבה לאימה פתקים ורצתה לספר לה אך הפתקים נעלמו. היא פחדה לספר לאימה, שמשהו יקרה בבית ולא רצתה שאביה יעזוב.

במסגרת חקירתה הנגדית, השיבה ג"ג כי סיפרה לאבישג על שני המעשים, יום לאחר האירוע האחרון, ואישרה שבחקירה מסרה שסיפרה לאבישג רק על האירוע הראשון (עמ' 318-327).

באשר לאירוע הראשון, הוסיפה פרטים שלא מסרה מפני שלדבריה לא נשאלה עליהם בחקירתה, ולפיהם לאחר שיצאה מהחדר, רצתה להתקשר לאמה, אך הנאשם לא אפשר לה, הוא יצא אחריה מהחדר, לקח ממנה את מכשיר הטלפון ולא אמר דבר. באשר לפתקים שכתבה ובמענה לטענת ב"כ הנאשם שאימה אינה זוכרת שקיבלה אותם (הוגש מזכר שיחה עם האם, נ/2), השיבה שנכתבו כשהייתה בת 7-8, לא זכרה מה כתבה בהם אלא שרצתה להסביר לאימה על שאירע (עמ' 327).

עדות הקטינה ג"ג, אחותה למחצה של המתלוננת ובתו הביולוגית של הנאשם, עשתה רושם מהימן, וחיזקה עד מאוד את גרסת המתלוננת. כאמור לעיל, ג"ג העידה על שני אירועים שלהם הייתה עדה, אחד כשהייתה בת 5, והשני כשהייתה בת 10. בשניהם הבחינה בהתנהלות חריגה של אביה ובסיטואציות בעלות גוון מיני. העדה סיפרה על המעשים לבת דודתה אבישג **בטרם נחשפה הפרשה**. חיזוק לכך נמצא, בהמשך, בעדות האם שבמהלך שיחה עם אחות הנאשם, אימה של אבישג, שמעה דברים דומים (עמ' 248-250) ומאשר זאת גם הנאשם עצמו בעדותו שלפיה אחותו סיפרה לו על תוכן השיחה בין בתה לג"ג, **לפני התלונה** (עמ' 427-428). ג"ג הייתה נסערת מאד בעדותה, וניכר כי העדות נגד אביה הביולוגי הייתה קשה לה עד מאוד. העדה סיפרה על הקשר הקרוב שלה עם אביה (עמ' 315, עמ' 325) וברי כי הייתה מצויה בקונפליקט נאמנויות, בין הנאמנות לאביה, לבין הנאמנות לאחותה המתלוננת, אך בחרה, חרף החשש המובן להזיק לאביה, לספר את שראתה. הקושי להעיד נגד אביה ובחירתה לספר את הדברים מחזקים את מהימנותה. תיאוריה את התנהלות אביה משמשים בבחינת רמז מטרים למעשים שחשפה המתלוננת בהמשך.

תמונות חושפניות של המתלוננת שנמצאו במכשיר טלפון שקנה האח מהנאשם

20. **עדות האח [הושמט]** - אחיה של המתלוננת, בן 23, סיפר בעדותו שהתגורר מגיל צעיר עם אמו והנאשם. בשנת 2017 או 2018 רכש מכשיר טלפון מהנאשם ובו מצא יישומון של מצלמות אבטחה בבית ושלוש תמונות שמורות, בשתיים מהתמונות צולמה המתלוננת לבושה ושוכבת במיטה ובתמונה הנוספת עירומה בחלקה עליון. בתמונות הבחין כחודשיים לאחר שקיבל את הטלפון והאפליקציה לא הייתה פעילה (עמ' 273; עמ' 276-278). לדבריו, המצלמה הותקנה מחוץ לחדרה של המתלוננת. מעבר לתמונות המתלוננת לא נשמרו תמונות או סרטים. [הושמט] הוסיף שלאחר שמצא את התמונות היה בהלם, נלחץ ודיבר על כך עם אחותו [הושמט]. בהמשך, מתוך לחץ שחש, מחק אותן (עמ' 269-270).

במסגרת חקירתו הנגדית אישר שיחסייו עם הנאשם לא היו טובים, הם לא הסתדרו אך לא היה ביניהם סכסוך ושלל את טענת ב"כ הנאשם ששיקר באשר לתמונות כדי לסבך את הנאשם (עמ' 274-276). עוד אישר ששיתף רק את אחותו [הושמט] ושלח לה את התמונות ולא שוחח על כך עם המתלוננת ולא עם אמו.

מצאתי את עדותו של [הושמט] אמינה, וכפי שיובהר להלן, היא נתמכת אף בעדותה של [הושמט], אשר מסרה דברים דומים בנוגע לתמונות. אמנם, בעדות שמסר בשנת 2010 נגד הנאשם ציינה חוקרת הילדים שהתרשמה שמונע

ממוטיבציית יתר להפליל את הנאשם (נ/1), ואולם לא שוכנעתי שיש בדברים אלה, אשר נכתבו שנים רבות קודם לאירועים האמורים, בעת שהיה קטין, כדי לפגוע במהימנות עדותו הנוכחית.

עדות האחות [הושמט] - במסגרת עדותה של [הושמט], שלעיקרה אתייחס בהמשך, סיפרה גם על התמונות ששלח לה [הושמט]. לפי עדותה, [הושמט] מצא בטלפון שרכש מהנאשם יישומון של המצלמות בבית ושלח לה תמונות של המתלוננת שמצא, ולפי זיכרונה היא היתה לבושה בתחתונים וחזייה. [הושמט] ביקש ממנה להזהיר את המתלוננת שאחת המצלמות מכוונת לכיוון חדרה ושלא תתלבש כשדלת חדרה פתוחה, היא עשתה כמבוקשו (עמ' 298-300). לאחר מכן מחקה את התמונה וביקשה שימחק גם מהטלפון שלו (עמ' 296). בחקירתה הנגדית השיבה כי לא עשתה דבר מלבד להזהיר את המתלוננת ולמחוק את התמונות, כיוון שלא חשבה שהנאשם מסוגל לעשות מעשים כאלה וסברה שמדובר בטעות.

עדותה של [הושמט] במלואה, כפי שיפורט בהמשך, ובנושא זה, מהימנה עליי. לפי עדותה ראתה את התמונות ש[הושמט] שלח לה, אמנם זכרה שהמתלוננת הייתה לבושה בתחתונים וחזייה ולא כפי שתיאר האח, ללא חלק עליון - אך אין בכך כדי לגרוע ממהימנות הדברים. עדותה זו מחזקת את עדותו של [הושמט] ביחס לקיומן של תמונות המתלוננת בלבוש חלקי במכשיר הטלפון של הנאשם.

יש לדחות את טענת ההגנה כי מהעובדה שהאח [הושמט] והאחות [הושמט] לא פעלו לאחר שראו את התמונות בטלפון של הנאשם, עולה ספק ביחס לאמיתות עדותם. העדים הסבירו שחשבו שהתמונות צולמו בטעות ולכן הסתפקו באזהרת המתלוננת. יש לקבל את עדותיהם כי מחקו את התמונות ומכאן שאין באי מציאת התמונות, כפי שסבורה ההגנה, כדי להפחית ממשקל העדות. כמו כן, לא מצאתי ממש בטענת ב"כ הנאשם לקיומו של מחדל חקירה בעניין זה. המשטרה ניסתה לשחזר את התמונות שנמחקו, מכשיר הטלפון של [הושמט] נבדק ע"י חוקר מיומן אך לא ניתן היה לשחזר את התמונות שנמחקו (עדות החוקרת ליאן מלכה, עמ' 289-290).

חיזוקים נוספים לעדות המתלוננת - שלב חשיפת המעשים

21. עדים נוספים תומכים ומחזקים את גרסת המתלוננת, ומתארים את אופן חשיפת המעשים ע"י המתלוננת, טפח אחר טפח, תחילה לבן זוגה, בהמשך לאחותה הבכורה [הושמט], לאחר מכן לאימה ולבסוף את אופן הגשת התלונה במשטרה. כל אלה, מחזקים את עדותה, ועומדים בניגוד לטענת הנאשם בדבר עלילת שווא מצד המתלוננת ובני המשפחה. עדויות אלה מסבירות ונותנות את הרקע גם לשיחת ההקלטה.

22. **מר [הושמט], בן זוגה של המתלוננת** - [הושמט] בן 21, משרת בצבא קבע, העיד כי הכירו כשהיה בן 18 והמתלוננת בת 17, בתחילה יחסיו עם הנאשם היו תקינים. העד שמע מהמתלוננת על המעשים בשתי הזדמנויות. בפעם הראשונה, חודשיים-שלושה לפני שנחקר במשטרה, כשסיפרה לו לראשונה, לא עשה דבר כי לא הבין. בפעם השנייה, בביתו, שיתפה אותו ביותר פרטים, הוא היה נסער, והכה בידיו בקירות עד זוב דם (עמ' 193-194). הוא רצה לקחת סכין ולנסוע אל הנאשם אך המתלוננת נלחצה מהתגובה החריפה שלו (עמ' 178-179).

העד המשיך וסיפר בהרחבה, כי השיחה החלה כששכבו במיטה, המתלוננת התחילה לבכות, סיפרה שהנאשם היה נוגע בה כשהייתה ילדה קטנה, הכריח אותה לעשות דברים, "לרדת לו", לגעת בו, כל לילה כשאימה יצאה לעבודה ואמר לה שתקבל מתנות (עמ' 181). עוד סיפרה לו שהמעשים פסקו כשהיתה חולה ומאושפזת בבית חולים, פסק זמן של שנה-שנתיים והתחדשו עד גיל מאוחר. כשביקר בביתם, לאחר שהמתלוננת סיפרה לו, שם לב שהנאשם מסתכל על ישבנה של המתלוננת (עמ' 182-183, 200-204).

כשבוע לאחר שהמתלוננת סיפרה לו, דרבן אותה לשתף את אחותה הבכורה [הושמט], והיא שהציעה שהמתלוננת

תקליט את הנאשם. בהמשך לחץ עליה להגיש תלונה במשטרה. המתלוננת פחדה לספר לעוד מישהו מתוך מחשבה שזה יביא למות אימה (עמ' 186-187). מאז שחשפה בפניו את המעשים, מצבה הנפשי של המתלוננת הלך והדרדר. ביום החשיפה היא בכתה הרבה, חוותה חרדות. כתבה לו הודעות שאינה רוצה את החיים האלה, שהיא לא מאמינה שחוותה דברים כאלה (עמ' 188-189).

במסגרת חקירתו הנגדית, השיב העד כי היתה תקופה שעבד ולן בבית הנאשם מספר ימים בשבוע והמתלוננת היתה לנה, בימים אחרים, בביתו. העד התרשם שהיחסים בין הנאשם למתלוננת לא היו טובים והוא נהג "לעקוץ" אותה. עוד חש שהנאשם שנא אותו (עמ' 190-191). לאחר שהמתלוננת סיפרה לו ועוד טרם שיתפה את אחותה, רב איתו, לאחר שזה התייחס בזלזול למתלוננת והיא עלתה בוכה לחדרה, נגע בכתפו, ואמר לו שיש לו מזל שאימה של המתלוננת נמצאת במקום. אחיה של המתלוננת הפריד ביניהם (עמ' 195-197).

מצאתי את עדותו של [הושמט] אמינה וקוהרנטית, והעד דבק בדבריו לאורך העדות. בעדותו בלטו אמנם רגשות כעס ואיבה כלפי הנאשם, שהתבטאו גם בחילופי דברים קשים ביניהם במהלך עדותו (עמ' 184-186). על אף פי כן, ניכר כי לא היה בכך כדי לגרוע ממנהיגות דבריו. לא מצאתי סתירה מהותית בין גרסת המתלוננת שמסרה שחשפה בפניו את המעשים בנסיבות הקשורות לקיום יחסי מין בפעם הראשונה עמו (עמ' 134), לבין עדותו כי זוכר שהשיחה התקיימה לאחר שקיימו יחסי מין יותר מפעם אחת (עמ' 193-194).

עדותו של [הושמט] מחזקת את גרסת המתלוננת, הן בהתייחס לאופן חשיפת המעשים והן ביחס לדברים שמסר על אודות מצבה הרגשי בשעת חשיפת המעשים, והבכי והחרדות שחוותה באותה עת.

[הושמט], אחות המתלוננת - בת 32, אם לילדים, תיארה את הקשר שלה עם המתלוננת דומה יותר לקשר אימהי. בגיל 17 עזבה את הבית ועברה לגור בבית אביה, כשהמתלוננת היתה כבת 5. הקשר שלה עם הנאשם היה מורכב, אף פעם לא הסתדרו, אך אין לה שום דבר נגדו (עמ' 293-294). המתלוננת חשפה בפניה את דבר הפגיעות בתקופת פסח שנת 2020. תחילה המתלוננת שלחה לה הודעה, כתבה שרוצה לספר לה משהו, וסיפרה שהנאשם פגע בה מינית מגיל 8 ובהמשך בשיחות טלפון: "שלחה לי אס אס אס מאוחר בלילה, נבהלתי. היא אמרה לי שהיא רוצה לספר לי משהו אמרתי לה תספרי לי עכשיו. היא לא רצתה באס אס אס, שכנעתי אותה והיא סיפרה לי ש[הושמט] התעסק איתה מינית ונגע בה מגיל 8" (עמ' 294, ש' 16-19). העדה שיתפה בתחושותיה לאחר ההודעה וסיפרה שלא הצליחה לדבר, התהלכה בבית כמו בן אדם מת. הרעיון להקליט את הנאשם ולהתעמת איתו היה שלה כדי שהאם תאמין. לדבריה חששה שהנאשם "יסבן" את אמה. כדי לדבר את המתלוננת להסכים אמרה לה שזה ישכנע את האם לאפשר לה לישון יותר אצל [הושמט], המתלוננת הסכימה, [הושמט] ובעלה המתינו לה ברכב וכשחזרה הקשיבו להקלטה, היא הייתה בשוק ורעדה כולה (עמ' 294-295). הן חזרו לביתה, היא ביקשה מהאם להגיע ולמחרת בבוקר, כשהאם הגיעה, השמיעה לה את ההקלטה (עמ' 295), האם החווירה ולא ידעה מה לעשות עם עצמה, המתלוננת בכתה (עמ' 296).

עוד אישרה העדה, שכשאביה הביולוגי נדון לעונש מאסר, הוא ביקש ממנה שתשאל את המתלוננת אם הנאשם נגע בה וכך עשתה (עמ' 297-298). באותו שלב המתלוננת לא חשפה בפניה את המעשים.

בחקירתה הנגדית [הושמט] אישרה, שתמיד שנאה את הנאשם, הוא התעלל בה ובאחיה נפשית וגרם לאמה להוציא אותם מהבית בגיל 13-14 (עמ' 301-302). עם זאת, לאחר הגילוי, לא רצתה לערב את המשטרה, ריחמה עליו ואמרה למתלוננת שתשחרר אותו כי כאב לה על ילדיו הקטנים (עמ' 303-306).

כאמור לעיל, עדות [הושמט], אחותה הבכורה של המתלוננת, עשתה רושם מהימן. עדותה השלימה את עדות המתלוננת בנוגע לאופן חשיפת הפרשה בפני בני המשפחה, והרקע להקלטת הנאשם.

23. **אימה של המתלוננת - האם, אחות במקצועה, אמא לששה ילדים, ארבעה ילדים מבעלה לשעבר, ממנו התגרשה כשהמתלוננת הייתה תינוקת, ושניים נוספים משותפים עם הנאשם, עימו הייתה בקשר זוגי במשך 17 שנים. האם עובדת כאחות מזה שנים רבות. עד לחשיפת הפרשה, עבדה במשרה מלאה במשמרות, בעיקר בלילות, היתה יוצאת מהבית בסביבות השעה 22:30 וחוזרת בבוקר והנאשם היה נשאר עם הילדים (עמ' 210).** האם סיפרה שיחסו של הנאשם למתלוננת היה אמביוולנטי, לעיתים יחס של אהבה, לעיתים היה עוקצני כלפיה (עמ' 227-228) והמתלוננת חיכתה לגיל שתוכל לעזוב את הבית (עמ' 212). על רקע רצונה זה, היו ביניהן חיכוכים רבים, וכאשר שוחחה עמה על כך, המתלוננת השיבה: "ביום שתדעי, זה יהיה לא טוב" (עמ' 213).

העדה אישרה כי היחסים של ילדיה מנישואיה הקודמים עם הנאשם לא היו טובים ואף אחד מהם לא הסתדר איתו, הם לא רצו לגור איתו בבית והוא דאג ל"העיף אותם מהבית" והתעלל בהם נפשית. בנה [הושמט] ריצה עונש מאסר לאחר שהיכה את הנאשם.

באשר למתלוננת - סיפרה שהיתה תלמידה טובה ומצבה התדרדר לאחר חשיפת הפרשה (עמ' 229). היא סבלה ממחלה אוטואימונית, אשר התברר שהתפרצה על רקע פסיכוסומטי (עמ' 208) ועד היום זקוקה לטיפול רפואי. כשהתפרצה המחלה התגוררו בבת ים, המתלוננת הייתה רתוקה לכסא גלגלים מספר חודשים והתקשתה לעלות במדרגות ולכן עברו להתגורר בבית קרקע בראשל"צ (עמ' 209).

גילוי דבר הפגיעות במתלוננת - ביום 14.4.2020, כשהיא לאחר משמרת לילה, התקשרה אליה [הושמט] וביקשה שתגיע אליה. כשהגיעה, הבחינה שהמתלוננת מכווצת ובוכה, חשבה שאולי היא בהריון, אך היא השיבה לה שמדובר במשהו גרוע יותר מהריון. [הושמט] אמרה באופן ישיר שהנאשם התעלל מינית במתלוננת, והשמיעה לה את השיחה. לדבריה, "באותו רגע ראיתי חושך בעיניים, חושך, אני לא יודעת איך להסביר לכם בתור אימא את החוויה, כאילו, אני איבדתי את המציאות, איבדתי את הקרקע, איבדתי את הכול, הכול". מאז היא שומעת את השיחה המוקלטת, כמעט בכל יום (עמ' 213-214). האם ממשיכה ומספרת, "לא ידעתי מה לעשות עם עצמי, אמרתי 'תשמעי, הילדה שלך בוכה, תאספי את עצמך... הרמתי טלפון ואמרתי לו, תשאיר את הדברים ופשוט תעוף, תעוף מהבית, יש לך שעה לעוף מהבית, אני לא רוצה לראות, לא רוצה לשמוע, כלום כלום'" (עמ' 214). האם וידאה באמצעות אפלקציית מצלמות הבית שהוא עוזב.

העדה תיארה בעדותה את תגובותיה הקשות לדבר פגיעת הנאשם בבתה, "הסתגרתי עם עצמי, מאותו יום אני זומבי, אני פשוט אדם שהוא חי מת מאותו היום... אני רציתי למות, אני חתכתי, אני לקחתי כדורים, אני רציתי למות... את ישנה עם האויב, עם אויב שאכל לך הכל" (עמ' 214-215). האם לא הלכה לעבודה במשך יותר מחצי שנה, לא השתכרה והייתה במצב של חוסר תפקוד.

במהלך החודשיים שלאחר חשיפת המקרה, ובטרם הוגשה התלונה, הנאשם שלח לה הודעות וביקש סליחה, כתב לה שצופה במצלמות, עובר ליד הבית ורואה אותם, רואה שכואב לה וביקש סליחה. באחד הימים הלכה להיפגש איתו ולדבר, והוא ביקש שתסלח לו על מה שעשה (עמ' 217).

ביום הגשת התלונה - שוחחה בטלפון עם חברתה, ובתום השיחה עמה, התקשר הנאשם ושאל מדוע היא משוחחת איתה, והיא הבינה שהוא מצותת לשיחות הטלפון שלה. היא שוחחה עם חברתה ועם גיסו של הנאשם (עמ' 216), וכשהמתלוננת שישבה עם [הושמט] בסמוך שמעה שהגיס אמר לה "מה פתאום ילדה בת 8 נכנסת למיטה", המתלוננת "פשוט התפוצצה", עלתה לחדרה, לקחה את תעודת הזהות ואמרה שהיא הולכת עכשיו לתחנת המשטרה, וכך עשתה (עמ' 217).

עוד אישרה שהנאשם תמיד היה צופה בסרטים פורנוגרפיים גם בעת קיום יחסי מין. באחד הסרטים הופיעה ילדה והיא

אמרה לו שזה מזעזע (עמ' 218). כמו-כן, אישרה שהפעיל אפליקציה שבה היה מסתכל על מצלמות בתוך הבית. העדה שללה את הטענה שהתלונה נועדה לסבך אותו ולהוציא אותו מהבית (עמ' 236-237). עד שהוגשה התלונה הייתה בקשר עם הנאשם וריחמה עליו, היא לא פנתה למשטרה כי היה חשוב לה שבנה יחגוג את בר המצווה ויעלה לתורה עם אביו.

העדה הוסיפה שאינה כועסת על בתה, אלא חשה תחושות אשם כבדות על כך שהכניסה לביתה את הנאשם אשר פגע בילדתה (עמ' 241).

בחקירתה הנגדית אישרה שבתחילה לא רצתה להאמין במה ששמעה ואף שלחה הודעות בסגנון זה למתלוננת (עמ' 243-244) אך הסבירה כי באותה עת היתה במצב נפשי לא טוב, לא ציפתה שאדם שחי עמה במשך 17 שנים יעשה דבר כזה (עמ' 243-244). עד היום היא רוצה לדעת פרטים מדויקים נוספים, אך לא מספרים לה כדי לא לשבור את ליבה (עמ' 245).

עוד סיפרה שבסמוך לחשיפה, הנאשם היה מרבה להתקשר אליה, מתנצל ובוכה, אומר שיעשה לעצמו משהו ושילך בעצמו למשטרה וכי היא לא סיפרה דבר לבני משפחתו. כשאחותו של הנאשם התקשרה ואמרה לה שהוא עזב בגלל מה שעשה למתלוננת, שאלה אותה מאיפה היא יודעת, וזו השיבה שבתו הקטנה (ג"ג) ראתה סיטואציה שבה הנאשם והמתלוננת עירומים במיטה וסיפרה לבתה (אבישג) (עמ' 248-250).

24. עדות אימה של המתלוננת הותירה רושם מהימן מאוד ויש בה כדי לחזק את גרסת המתלוננת.
האם תיארה בכאב את האופן שבו גילתה לה בתה על המעשים, והשמיעה לה את ההקלטה שבה הנאשם מאשר את הדברים. האם תיארה את מצבה הנפשי של המתלוננת במועד הגילוי, שישבה מכווצת על הספה, כמו תינוק, ובוכיה (עמ' 215). תגובתה המיידית של האם למשמע הדברים הייתה להתקשר לנאשם ולהורות לו לעזוב את הבית והוא אכן עזב מיד. תגובת הנאשם, שעזב את הבית, ללא מחאה או הכחשה, בצירוף הדברים שאמר קודם לכן למתלוננת בשיחה המוקלטת, שבה העלה בעצמו את האפשרות שיעזוב את הבית - **מהווה התנהגות מפלילה, אשר מחזקת את גרסת המתלוננת.** כך גם העידה האם כי בימים הראשונים לאחר חשיפת הפרשה, הנאשם היה שולח לה הודעות ובהן הוא ביקש סליחה, ובהמשך כאשר נפגשה עמו, הוא הביע צער, ושוב ביקש שתסלח לו (עמ' 217, עמ' 250). אמנם, לא הוצגו המסרונים, אך הנאשם אישר בעדותו כי שלח לה מסרונים שבהם ביקש שתסלח לו (עמ' 423-424). לאור ההתרשמות ממהימנותה, יש לקבל את עדותה גם בעניין זה. **לפיכך, גם דברים אלה של הנאשם מהווים, לכל הפחות, ראשית הודיה אשר עולה כדי ראיה עצמאית לחובת הנאשם.**

25. [הושמט], אחיה של המתלוננת - הודעתו במשטרה הוגשה (ת/6) וממנה עולה כי ריצה עונש מאסר של חצי שנה בגין תקיפת הנאשם. לאחר שחרורו ממאסר התגורר בבית אמו, ובתקופה זו הוא והנאשם לא דיברו ביניהם כלל. העד אישר ששנא את הנאשם מאז ילדותו אך לא עשה דבר כדי להרחיקו, הוא מבין שזה עניין של אמו והוא מעולם לא התערב בענייניה (ת/6, ש' 19-20). העד אישר שאף אחד מהילדים לא הסתדר עם הנאשם אך הם אף פעם לא דיברו ביניהם ותכננו להרחיק את הנאשם (עמ' 263-264).

התכתבויות בטלפונים הניידים התומכים בעדויות המאשימה

26. העדויות של האחות [הושמט] ושל האם, כמו גם עדות המתלוננת, נתמכות בהתכתבויות שנשמרו בצילומי מסך בטלפונים הניידים. ראשית, צילומי מסך של התכתבות בין המתלוננת לאחותה [הושמט] מיום 16.6.20 (ת/2) - התכתבות זו בוצעה לפני הקלטת השיחה עם הנאשם, והיא נפתחת בשאלת המתלוננת את אחותה האם תוכל לסמוך עליה, לספר לה משהו ושהיא תתחייב שלא לפעול בעניין בלי להגיד לה. לאחר שאחותה הסכימה, שלחה המתלוננת הודעה ארוכה ובה כתבה שהיא לא נמצאת הרבה בבית למורת רוחה של אימם כיוון שלא טוב לה

בבית ועברה דברים שלא סיפרה על אודותיהם לאף אחד. תיארה כי לפני 8 שנים כאשר האם היתה יוצאת לעבודה, הנאשם היה מנסה לעשות איתה דברים שלא תאמו לגילה, היא היתה קטנה ולא הבינה כלום, היתה מקבלת ככה את כל מה שרצתה ולכן היתה עושה את הכל. רק כאשר גדלה והחלה להבין, עצרה את הכל. ביקשה מ[הושמט] לעשות מה שחושבת שנכון ולא לספר לאימין עד שיחשבו על דרך נכונה לספר לה (צילומים מס' 2-3).

[הושמט] ביקשה מהמתלוננת לפרט והמתלוננת השיבה שהוא היה קורא לה כמעט כל לילה בתקופה שאימין עבדה הרבה. היה מבקש ממנה "לרדת לו" ו"לעשות דברים כאלה בכוח כמובן כי נגעלתי מזה" (צילום מס' 4). האחות שאלה מה הם היו עושים והמתלוננת השיבה שהיא היתה מקבלת מה שרצתה וכי היא היתה בגיל מאוד קטן. זה היה בתקופה שקדמה למחלה שפגעה בעיניה בערך בגיל 8 וכי כאשר החלה להבין מיד הפסיקה את זה. האחות שאלה אם היא יודעת מזה "לרדת" והמתלוננת השיבה שהיא יודעת הכל (צילום מס' 6). בתשובתה לשאלה אם הוא עשה לה דברים שלא רצתה, השיבה שכן וברגע שביקש לחדור אמרה "לא" ובאותו היום הכל נגמר. שבה וצינה שחששה לאמן וכי מצצה לנאשם פעמים רבות (צילום מס' 7-9). השיבה לשאלות אחותה כי הנאשם היה נוגע בה למטה ושבה וצינה שהיתה ילדה ולא הבינה (צילום מס' 10). מעדיפה שהאחות תספר לאמן (צילום 11-12). החליטו שעדיף לא לספר לאביהן הביולוגי כדי שלא יפגע בנאשם. הסבירה שהחליטה לשתף אותה רק עכשיו כי נשברה והיה לה קשה, וכיוון שנמצאת בקשר, היא הבינה עד כמה זה קשה (צילומים מס' 14-16). האחות כתבה שאמן עלולה לא להאמין ולחשוב שהסיבה היא שהמתלוננת רוצה להישאר אצל בן זוגה ולכן צריך הוכחות (צילום מס' 18). המתלוננת כתבה שיש מצלמה בבית ויש סרטונים שלה מחליפה בגדים באחד החדרים וכי הנאשם שמר אותם, ו[הושמט] מאשרת שיודעת זאת (צילום מס' 26).

צילום מס' 27 - התכתבות מיום 16.6.20 בין האחות [הושמט] לאימה מבררת מתי היא עובדת ומבקשת שתגיע אליה. האחיות דנות ביניהן על אודות הדרך הנכונה לספר לאם (צילום מס' 35-43).

27. **התכתבות בין [הושמט] לבין האם (ת/5) - האם מבטאת חוסר אמון בכך שהנאשם פגע במתלוננת,** ו[הושמט] מעמתת אותה מול התכנים שעלו בהקלטת השיחה בין המתלוננת לנאשם. האם משיבה שהיא מאמינה למתלוננת, אך רוצה לשמוע את כל הפרטים ומדוע הסיפור התפוצץ לאחר שהיתה ביניהן מריבה על הלינה בבית בן זוגה. האם שבה ומבקשת לשמוע פרטים. האם כותבת שהיא מאמינה למתלוננת, שתנתק את הקשר עם הנאשם, מתנצלת שפקפקה בה ומבקשת את סליחתה. המתלוננת מבקשת מהאם שתבוא איתה להגיש תלונה, האם מסכימה אך מבקשת שזה יעשה לאחר בר המצווה.

28. **צילום מסך מהטלפון הנייד של האחות [הושמט] - התכתבות בין [הושמט] לנאשם ביום 18.6.20 (ת/13ב) - הנאשם פנה ל[הושמט] וביקש לשוחח איתה, השיבה כי אינה מעוניינת לשמוע הסברים וכי היא שמעה את ההקלטה ובמסגרתה לא הכחיש את המעשים שהמתלוננת הטיחה בו. הנאשם שב ומבקש שתשוחח איתו ו[הושמט] מסרבת ומטיחה בו שפגע מינית במתלוננת. הנאשם משיב לה: "לא כל מה ששומעים נכון, כל אחד יכול להגיד כל מה שמתאים לו" והיא מסיימת את השיחה בכותבה "אבל אם היית מכחיש בהקלטה זה משהו אחר".**

חקירת המשטרה

29. **רס"ר ליאן מלכה, חוקרת עבירות מין, חקרה את הנאשם בשלוש מתוך ארבע חקירות. העדה נחקרה ע"י ב"כ הנאשם, בעיקר בסוגיות שסבר שנפלו בהן מחדלי חקירה. במענה לשאלותו מדוע לא בוצע עימות בין המתלוננת לנאשם, השיבה שהחקירה בוצעה בתקופת שיא של הקורונה, הנאשם היה נתון בבידוד במעצר ולא ניתן היה להביאו לתחנה. עוד הסבירה, כי עימות באמצעות תוכנת זום אינו אפקטיבי ולכן לא היה טעם לבצעו (עמ' 283-285).**

באשר לאיתור המצלמות שהותקנו בבית, נעשה ניסיון ע"י המשטרה לתופסן. האם הביאה את ה-DVR אך מסרה שהוא

ישן ושבור ושייך למצלמות הישנות שהותקנו בבית, ומאז הותקנו מצלמות חדשות וכי המצלמה שבתוך הבית לא היתה מחוברת ל-DVR אלא לטלפון הנייד של הנאשם (עמ' 285-287). גם ניסיון לשחזר את התמונות שנמחקו ממכשיר הטלפון של [הושמט] באמצעות חוקר מיומן לא עלה יפה (עמ' 289-290).

תשובות חוקרת המשטרה בעניין זה מניחות את הדעת, ולאור האמור לעיל, המסקנה היא שלא נתגלו כל מחדלי חקירה בתיק זה.

ציר זמן - משך תקופת הפגיעות:

30. סוגיה מרכזית נוספת שעמדה במוקד טיעוני ב"כ הנאשם נוגעת לציר הזמן, משך תקופת הפגיעות של הנאשם במתלוננת, מועד תחילתן ומועד סיומן. לטענת המאשימה, הפגיעות של הנאשם במתלוננת בוצעו בין השנים 2010 ועד לשנת 2015 במועדים שונים שאינם ידועים במדויק. ב"כ הנאשם סבור שטווח הזמנים מצומצם משמעותית מזה שנטען, ולא ניתן להסתמך על זיכרונה של המתלוננת ביחס למועד תחילתן.

חישוב התקופה הכוללת של המעשים - כזכור, משפחת הנאשם עברה בתקופה הזמן הרלוונטית בין מספר ערים ודירות. המתלוננת תיארה בעדותה את טיב הפגיעות שפגע בה הנאשם, גילה באותה עת, הכיתה בה למדה והעיר שבה התגוררו, אולם התקשתה לנקוב במדויק בשנים המדויקות בהן בוצעו בה המעשים (למשל עמ' 81 ש' 32-31; עמ' 83 ש' 33). במהלך עדותה מילאה המתלוננת פרטים בטבלה שכללה נתוני גיל, שנה, כיתה ועיר מגורים (ת/4). מהטבלה ומעדותה עולה כי בגיל 8 למדה בכיתה ג', היינו בשנת 2010. במאמר מוסגר יצוין כי נראה שבשגגה נרשם בטבלה ת/4 שהמתלוננת למדה בכיתה ג' בין השנים 2009-2010. המתלוננת היא ילידת חודש מאי 2002, החלה את לימודיה כיתה א' בהיותה בת 6, בחודש ספטמבר שנת 2008, ולפיכך למדה בכיתה ג' בשנים 2010-2011, מגיל 8 עד 9, ולא כפי שנרשם בטבלה.

בהתאם לעדות המתלוננת, המעשים שעשה בה הנאשם החלו בעת שהייתה בת 8 והסתיימו כאשר היתה בת 13-14, החל מכיתה ג' ועד לסוף כיתה ח', כלומר, ובהתאמה לעדותה, תקופת הפגיעות החלה בשנת 2010 ועד לשנת 2015.

31. מסקנה זו מתיישבת היטב עם פרטים שמסרה בעדותה ביחס למקום מגורי משפחתה בציר הזמן הרלוונטי. נתונים דומים מסרה גם אמה. נבחן את הדברים ולצורך הפשטתם, תקרא כל אחת מהתקופות שתוארו ע"י המתלוננת בעדותה ע"ש מקום מגורי המשפחה באותם מועדים:

תקופת בת-ים - כעולה מעדותה, כשהיא בגיל 8 עד 12 וחצי, תלמידת כיתות ג'-ז', התגוררה עם משפחתה, בבת ים (עמ' 76), בתקופה זו החלו המעשים. מחלת העיניים ממנה סבלה התפרצה כחודש לפני שחגיגה את בת המצווה, בגיל 12. בהתאם לנתונים אלו, המעשים החלו בשנת 2010 ונמשכו בבת ים עד שמלאו לה 12 בשנת 2014;

תקופת ראשון לציון - בשנת 2014, בעת שלמדה בכיתה ז', עברו להתגורר בראשון לציון שם חגגה את יום הולדתה ה-13, בתקופה זו, עברה הליך שיקום ממושך והמעשים נפסקו;

תקופת יבנה - בשנת 2015, בגיל 13, עברו ליבנה למשך תקופה קצרה (עמ' 83). בתקופה זו, כך עלה לראשונה מעדותה, חזר הנאשם לגעת בה (עמ' 81), דברים אלו לא מסרה בחקירתה במשטרה;

תקופת המושב - באותה שנה עברו למושב, שם חודשו הפגיעות בה (עמ' 78), האירוע האחרון בו ניסה הנאשם לחדור אליה אירע במושב, כשהיתה בת 14 (עמ' 79; עמ' 84; עמ' 88).

32. כעולה מעדותה, המעשים פסקו למשך תקופה של כשנה, מאז התפרצות מחלתה בגיל 12 לערך, ובמהלך התקופה שבה התגוררה המשפחה בראשון לציון. לאחר מכן, בתקופה יבנה, שם התגוררה המשפחה מספר חודשים יש לקבל את עדותה כי בתקופה זו הנאשם ניסה לגעת בה ואולם בהיעדר תיאור או פירוט המעשים, לא ניתן על בסיס עדותה בלבד לקבוע ממצאים לביצוע עבירות נוספות. לפי עדות אימה, המתלוננת חלתה עוד שגרו בבת ים, הם עברו לראשון לציון לשנה, ולאחר מכן למספר חודשים ליבנה - מכאן שיש לקבוע שהפסקת המעשים נמשכה שנה וחצי לכל היותר.

המעשים המיניים התחדשו לאחר שהמשפחה עברה להתגורר במושב, ונמשכו עד המעשה האחרון שבוצע כאשר המתלוננת היתה בין גיל 13 לגיל 14, בשנת 2015 כפי שיוחס לנאשם בכתב האישום.

למען הסר ספק יצוין, כי אף אילו היה מסתבר שנפלה שגיאה בכתב האישום, והמעשים פסקו בשנת 2016 בעת שכבר מלאו למתלוננת 14 שנים, כפי שמסרה בעדותה, ולא בשנת 2015, הרי שלא היה בכך כדי להצדיק את זיכוי הנאשם מביצוע המעשה האחרון טרם הופסקו המעשים, כטענת ההגנה. כאמור לעיל, המעשה האחרון התרחש בבית במושב, תואר בהרחבה בעדות המתלוננת ואף אם התרחש בשנת 2016, ולא בשנת 2015 - אין בכך כדי להועיל לנאשם.

33. מועד תחילת הפגיעות - המועד שבו התחילו המעשים המיניים אינו ידוע במדויק. ב"כ הנאשם הציג בפני המתלוננת עדות שמסרה בתיק אחר (שנפתח נגד הנאשם ונסגר), שם בחודש יוני 2010, סיפרה לחוקרת הילדים שהנאשם נושך אותה. המתלוננת השיבה כי כשהייתה בת 7 הנאשם לעיתים היה דוחף ונושך אותה, אך לא נוגע בה, וכי שיחתה עם החוקרת, שאותה אינה זוכרת, התקיימה טרם החלו המעשים המיניים (עמ' 94). לטענת ב"כ הנאשם, נתון זה סותר את גרסתה, כי הפגיעות בה החלו בכיתה ג'. במענה לכך, הסבירה המתלוננת שזוכרת כיצד נראתה שהחלו המעשים, את מכשיר הטלפון שהשתמשה בו והבריחה לבית הספר ואת מיקום כיתתה (עמ' 95-96, 108, עמ' 86 ש' 26, עמ' 92 ש' 30-32). וסבורה שהמעשים החלו במהלך החופש הגדול.

לא מצאתי, כי יש בעובדה שהמתלוננת נחקרה על ידי חוקרת ילדים ביוני 2010, מבלי שמסרה על העבירות האמורות, כדי לשנות מהמסקנה שהפגיעות בה החלו בשנה זו. אף שאינה זוכרת את האירועים הראשונים של הפגיעה, זכרה את גילה בהתאם למקום המגורים - בת ים באותה עת, מיקום הכיתה, מכשיר טלפון שהיה לה אז ועוד. המתלוננת לא זכרה את החקירה בתיק האחר, אך אישרה שבעת שנחקרה המעשים טרם החלו (עמ' 94-95). חקירת הילדים נערכה בחודש יוני 2010, ובשים לב לכך שהמתלוננת היא ילידת 2002, הרי שבמועד זה הייתה בסוף כיתה ב', טרם עלתה לכיתה ג'. מכאן שעדותה, מתיישבת עם כך שהמעשים החלו לאחר חקירת הילדים ובמהלך כיתה ג'.

זהו המקום לציין כי הנאשם אף לא התכחש, במהלך השיחה המוקלטת, לאמירות המתלוננת כי פגע בה כשהייתה ילדה קטנה בת 8 (ת/א', עמ' 2, 3).

אמור מעתה: מסכת הפגיעות במתלוננת נמשכה על פני כחמש שנים. הפגיעות החלו בשנת 2010, בעת שהמתלוננת הייתה בת 8, הופסקו למשך כשנה וחצי (מחודש לפני שמלאו למתלוננת 12 ועד גיל 13 וכמה חודשים), חודשו לתקופה עד שהסתיימו בשנת 2015 כאשר טרם מלאו למתלוננת 14. כאמור לעיל, אף אם המעשה האחרון אירע בשנת 2016, לאחר שמלאו למתלוננת 14, אין בכך כדי להועיל לנאשם.

ראיות ההגנה

גרסת הנאשם - בחקירותיו (ת/7, ת/8, ת/9, ת/10)

34. הנאשם נחקר ארבע פעמים, הכחיש הכחשה גורפת את המיוחס לו וטען כי מדובר בעלילת שווא.

בחקירתו הראשונה (ת/7) - שלל את החשדות נגדו, טען שמדובר בעלילת שווא, בניסיון של ילדיה של בת זוגו להרחיקו מהבית ובכך שאין מדובר בניסיון ראשון, בעבר הוגשה נגדו תלונה שנסגרה. עוד טען, כי המתלוננת מתנכלת לו כי סילק את בן זוגה מהבית (עמ' 2). כשעומת מול דברים שאמר בשיחה המוקלטת טען כי נאמרו מבלבול ואחרי שינה. כשנשאל מדוע שתלונתו עליו, תיאר מיוזמתו מקרה שישנה איתו במיטה, שהיא אמרה לו שנגע בה, ושאוּל עשה זאת מתוך שינה (ש' 144). עוד הכחיש שבטלפון הישן שלו החזיק תמונות של המתלוננת עירומה (עמ' 4-6). הנאשם עומת עם כל אמירותיו בשיחה המוקלטת אך התבצר בשלו וטען כי לא היה דבר.

כעבור יומיים נחקר שוב (ת/8, ת/8א') - בחקירתו שב והכחיש את כל המיוחס לו וחזר על גרסתו שיתכן שנגע בה בטעות במהלך השינה. הנאשם עומת שוב עם תוכן השיחה המוקלטת, התקשה לתת הסברים לדברים שאמר וחזר על טענתו כי קם משינה (עמ' 7-8). עוד הכחיש שנתן תמורה למתלוננת וטען כי את הטלפון הנייד קנה לה כי אשתו לחצה עליו (עמ' 10). בהמשך החקירה עומת עם גרסת בתו ג"ג, הוא הגיב בהפתעה "כל זה הילדה שלי אמרה?" (עמ' 14, ש' 375) אך לא שינה את גרסתו.

ברובה של הודעת הנאשם השלישית (ת/9, ת/9א') - (נערכה בזום נוכח מגבלות הקורונה) לא התחדש דבר, הנאשם נשאל שאלות רבות על מעשיו כלפי המתלוננת אך המשיך להכחיש. במהלך החקירה, נשאל לראשונה על מקרה שבו המתלוננת כשהיתה כבת 8, התעוררה בלילה ובאה לחדרו לבקש משקה קל. בשלב זה, עוד טרם סיימה החוקרת לשאול את שאלתה, קטע אותה הנאשם והשיב: "**לא היה ולא נברא, לא ירדה לי**" (עמ' 3 ש' 31-38), כשנשאל כיצד ידע מה יישאל, התחמק מתשובה והשיב "כי זה השאלות שלך".

בהודעתו האחרונה של הנאשם (ת/10, ת/10א'), נגבתה אף היא בזום) - נשאל אודות המצלמה שהותקנה בתוך הבית אך טען שלא הופעלה ולא ידע להפעיל אותה, הכחיש שצילם תמונות של המתלוננת ואין הגיון שהיה משאיר תמונות מחשדות בטלפון שמכר (עמ' 4). עוד אישר ששוחח עם בתו ג"ג על דברים שאמרה לאבישג, אך היא הכחישה, ולטענתו דבריה נאמרו כי היא מקנאת במתלוננת.

35. עדות הנאשם - בעדותו בבית המשפט חזר על גרסתו, כי לא עשה דבר ומשפחת האם העלילה עליו. הנאשם סיפר שהכיר את האם לפני כ-19 שנים, כאשר המתלוננת היתה תינוקת ועבר לגור איתה ועם ארבעת ילדיה. תחילה גרו בחולון ולאחר מכן עברו ליבנה. כשהמתלוננת הייתה בגיל 7-8 עברו לתל-אביב (עמ' 333-335), בתקופה זו לא התגורר במשך שנה בבית בעקבות תלונה שהגישו נגדו הילדים.

במהלך תקופה זו, בתל אביב, כשהייתה בת 8, אירע, לדבריו, מקרה שבו המתלוננת ביקשה לישון לידם ובבוקר כשקמו, אמרה לו "נגעת במקום לא צנוע" (עמ' 348). הוא התנצל וביקש שלא תספר לאימה כדי "שלא יהיו בעיות בשביל דבר כזה קטן" (עמ' 336 ש' 7-8). לטענתו, אינו זוכר מה קרה אבל ביקש מהמתלוננת לא לספר, והבטיח שזה לא יקרה יותר והוא לא יתקרב אליה יותר. מאז בכל פעם שהיה מעצבן אותה, היא הייתה מאיימת עליו שתספר על כך לאמה, עד שיום אחד לא היה יכול יותר ואמר לה שנפתח את זה ונגמור עם זה אך היא סירבה. על כן נהג להגיד לאימה "אני יודע שיום אחד יתפוצץ משהו ואת לא תאמיני לי" (עמ' 339-340). עוד הוסיף שכשהתנהג לא יפה לבן הזוג של המתלוננת, היא הייתה מאיימת עליו שתספר לאמה על המקרה והוא לא הרגיש כל כך טוב עם מה שעשה ועם העובדה שמסתיר מהאם, ישב לי "כמו אבן על הלב" (עמ' 391). הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת כי אם תספר לאמה היא עלולה להתאבד. בהמשך הוסיף שפעם אחת אמר לה שהאם תעשה משהו לעצמה, אך לא שתתאבד (עמ' 355-356, עמ' 388-389).

הנאשם המשיך וסיפר כי לאחר מכן עברו לגור בבית ים למשך שנתיים-שלוש, משם לראשון לציון, לאחר שנה שבו לגור ביבנה ולאחר מספר חודשים עברו למושב (עמ' 337).

לפי עדותו, יחסיו עם המתלוננת לא היו טובים, הוא לא ראה בה כבת והוא לא קנה לה שום דבר, אלא רק כדי להימנע מוויכוחים עם אימה, כשאת הטלפון שקנה, נתן לה בעקבות לחציה של אימה ובלית ברירה (עמ' 339). כאשר האם עבדה בלילות, ישן במיטה עם שני ילדיו הקטנים והמתלוננת היתה מבקשת לישון איתם כי חדרו היה ממוזג וישנה על מזרן על הרצפה (עמ' 344-345). עם זאת, בחקירתו הנגדית, הודה כי מגדיר אותה כבתו ואוהב אותה כבת, "פחות ממה שהבת שלי אבל אוהב אותה עדיין" (עמ' 422).

באשר לשתייה שהחזיק בחדרו - הנאשם אישר שאחסן בארון בחדר השינה את פחיות ובקבוקי הקולה כדי שלא תהיה גישה לילדים, אחרת הם היו מסיימים את זה במהירות והוא רצה לשמור לשבתות ולחגים (עמ' 352-353). לדבריו, היה נותן למתלוננת פחיות בתמורה לניקיון של הבית (עמ' 405). לדבריו, כשהייתה בת 13-14, "ביקשתי ממנה לנקות את הבית ואז הייתי מצ'פר אותה בפחיות" וביקש שהילדים לא יראו אך לא מדובר בסוד אלא בדרך להימנע מכך שילדיו ירצו גם לעצמם (עמ' 354).

באשר לטענה כי צפה בסרטים פורנוגרפיים עם המתלוננת, השיב כי היה צופה בסרטים פורנוגרפיים של יחסים בין נשים ולא בין גבר לאישה כיוון שהפנטזיה שלו היא להיות עם שתי נשים (עמ' 355). באשר לטענה של המתלוננת שראו סרט בו גבר החדיר את איבר מינו לאיבר מין של אישה, לא שלל זאת והשיב שיתכן "אולי שהייתי רואה... לפעמים היו סרטים ארוטיים. אז אני הייתי נרדם הטלוויזיה הייתה נשארת דלוקה אז אולי היא ראתה" (עמ' 355).

הנאשם אישר שהתקין מצלמות בבית. לטענתו, מתוך חשש שיעלילו עליו אך לא ידע לתפעל אותן, לכן הצליח לצפות אך לא להקליט. המצלמות הותקנו לכיוון הסלון ולכיוון דלת הכניסה וניתן לסובב אותן 360 מעלות באמצעות הטלפון והוא צפה בהן כאשר היה מחוץ לבית כדי לראות שלא התפרצו לבית (עמ' 341-342, עמ' 407-408, עמ' 409-410).

בנוגע לעדות בתו, ג"ג, **לא התכחש לדברים שמסרה** אלא כיסה אותם בכסות תמימה. באשר לאירוע הראשון, שראתה את המתלוננת מתחבאת במיטה, השיב שאינו יודע מה היא ראתה "אולי הם שיחקו מחבואים והיא התחבאה מתחת למיטה, היא חיפשה אותה, לא יודע, אני לא זוכר את המקרה הזה" (עמ' 429, ש' 8-12). באשר לאירוע שהיה בסלון, לטענתו גירד למתלוננת את הגב (עמ' 427), השיב שלא ידע על הדברים וששמע על כך מאחותו, אך היא אמרה לו שהיא הוזה, ולפעמים יש לבתו הזיות ודמיונות (עמ' 363).

באשר לשיחה המוקלטת העיד הנאשם כי בשעה 23:00, בעת שנרדם בסלון הבית ובת זוגו הייתה בעבודה, המתלוננת העירה אותו ואמרה שהיא רוצה לדבר איתו, הם יצאו לשוחח בחצר אך לא היה נוח והוא אמר לה שיעלו לחדרה, היא ישבה על המיטה והוא שכב. "ואז התחלנו לדבר, התחילה לדבר ואני אמרתי לה שאני מצטער, אני מאד מצטער, אני לא התכוונתי לזה אני מצטער, כל השיחה אני אומר אני מצטער ואז מידי פעם אני נרדם מתעורר, נרדם מתעורר, לא כל כך זוכר על מה היא דיברה איתי... ששמעתי את ההקלטה אחרי כמה ימים... אז הבנתי את גודל האבסורד" (עמ' 366, 413-414). בהמשך ניסה לספק הסברים לאמירות שונות בהקלטה, כשנשאל למה התכוון כשאמר שעשה טעויות נוראיות, השיב שאינו יודע, וכשנשאל על מה הוא כל כך מצטער ולמה הוא "בוכה הרבה", הוא חזר שוב ושוב לאותו אירוע של נגיעה מתוך שינה, והשיב שהוא בוכה על אותה פעם שאירעה כשהיא הייתה בת 8 (עמ' 367-368) והוסיף: "ילדה בת 8 אני לא מאמין שככה אמרה סתם אז אני מצטער... זה לא קרה כי רציתי שזה יקרה, אני מודה שזה קרה" (עמ' 368). הנאשם אישר שחשד שהמתלוננת מקליטה אותו.

בחקירתו הנגדית, נשאל בנוגע להצעתו שיעזוב את הבית, לאחר שמתלוננת עימתה אותו עם המעשים שעשה לה. לכך השיב: "אמרתי שאני אצא מהבית להקל על שניהם... הייתי מוכן לוותר על כל מה שבניתי איתה 17 שנה, חייב שיהיה להם שם טוב" (עמ' 415, ש' 20-21).

עוד עומת עם אמירתו בהקלטה שלא פגע בבתולין של המתלוננת, ושוב התחמק ואמר שהיה חצי רדום (עמ' 419), עמוד 23

ולשאלת ב"כ המאשימה מדוע נשמע מזדה עם הכאב של המתלוננת במהלך כל ההקלטה, השיב כי מתמיד מזדה עם אנשים, מזדה "על זה שהיא טוענת שאני נגעי בה זה מפריע לה וזה כואב לה, ועל זה אני מזדה איתה, מזדה איתה אין מה לעשות" (עמ' 422).

הנאשם אישר כי בבוקר שלמחרת, האם התקשרה אליו ואמרה לו שהיא יודעת הכל, וביקשה שיצא מהר מהבית, ומסר "יצאתי משמה. ברחתי משם" (עמ' 372). לטענתו, עזב את הבית כי חשש שהאחים ואביה של המתלוננת יגיעו אליו והוא פחד מהם. לאחר כשבוע וחצי הם נפגשו והאם השמיעה לו את הקלטת, הוא היה בהלם גם מדברים שאמר (עמ' 373), הוא המשיך להיות בקשר עם האם עד שהוגשה התלונה. עוד מאשר שהמשיך לצפות במצלמות הבית, והתקין מצלמות שמקליטות גם קול וצוות לשיחות בני בית. בנוסף התקין ברכב מכשיר מעקב שמאפשר לעקוב אחרי הרכב ולהאזין לדברים שנאמרים בתוכו.

בנוגע לנסיעות לאילת ולצפון טען שלא קרה דבר. בחקירתו הראשית טען כי במהלך כל הנסיעה, הלך וחזור, ישבה בתו ג'ג לצדו מקדימה, והמתלוננת ושתי אחיותיו במושב האחורי (עמ' 357-359). בחקירתו הנגדית אישר כי מביתם ועד לבית אחותו, המתלוננת היא שישבה בקדמת הרכב ורק לאחר מכן עברה למושב האחורי (עמ' 403), דברים המתיישבים עם גרסתה. עוד אישר, בחקירתו הנגדית, כי באילת קיבלה מתנות יותר מאחיה אך לטענתו הן נקנו על ידי אימה (עמ' 404).

בחקירתו הנגדית, שב וחזר על טענתו כי התלונה הייתה פרי קנוניות המתלוננת ואחיה נגדו. כשעומת עם תהליך החשיפה ההדרגתי, בן הזוג, המסרונים לאחותה, ההקלטה והגילוי לאם, התקשה לתת לכך הסבר ענייני (עמ' 411-412).

עוד אישר, כי שלח לאם המתלוננת מסרונים שתסלח לו והתקשר אליה (עמ' 423-424), אך טען כי עבורו האירוע שבה נגע במתלוננת מתוך שינה היא "מאד גדול. אני לא אחד כזה ולא היה לי את הדברים האלו זה מאד גדול זה מאד גדול, על זה בקשתי סליחה, אני גם עכשיו מבקש סליחה" (עמ' 424).

36. לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם ובחנתי את הודעותיו בחקירה, סבורני כי לא ניתן לתת אמון בעדותו, כלל ועיקר. הנאשם ניסה לספק הסברים תמימים לעדויות ולראיות נגדו, אך אין המדובר בהסברים הראויים לאמון. כך למשל, טענת הנאשם שלפיה היה מקרה יחיד שבו בזמן השינה נגע במתלוננת בשגגה, ומיד לאחר מכן ביקש ממנה סליחה (עמ' 336, ש' 2-9). כך גם טענתו שאמר שוב ושוב לבת זוגו, אמה של המתלוננת, שיום אחד יתפוצץ משהו ושהיא לא תאמין לו (עמ' 340, ש' 4-5), וכי המתלוננת הייתה כל הזמן מאיימת עליו שתספר על המקרה שקרה תוך כדי שינה (עמ' 340-341). הנאשם שינה את גרסתו, בכך שתחילה טען שהמתלוננת לא פירטה דבר בשאלה מה עשה לה מתוך שינה (עמ' 347, ש' 10-11), אך בהמשך טען שהיא אמרה לו שנגע במקום לא צנוע (עמ' 348, ש' 11-17). מחד גיסא, טען שהיה "בהלם" מהדברים שאמרה לו המתלוננת על כך שנגע בה מתוך שינה, ומאידך גיסא אמר שמדובר בדפוס שמאפיין אותו וגם בת זוגו הייתה מתלוננת שנוגע בה, מבלי משים, במהלך שינה (עמ' 347). ניסיונו של הנאשם להסביר את התלונה באירוע בודד שקרה כביכול בשגגה מתוך שינה, אינו ראוי לאמון, ואינו מתיישב עם הראיות והעדויות בתיק. התיסרות, וטענתו כי אפשר למתלוננת להלך עליו אימים במשך שנים, באיום שתספר על הדברים לאימה והחשש שהאם תתאבד ותעשה לעצמה משהו אם תגלה, אינם מתיישבים עם גרסת נגיעה מתוך שינה אלא עם מסכת פגיעות משמעותיות בהרבה.

הנאשם ניסה לספק בדיעבד הסבר להתנצלותו לפני המתלוננת ואימה באירוע שכביכול אירוע מתוך שינה, אך המתלוננת כלל לא זכרה אירוע כאמור, וממילא אילו היה מדובר במעשה תמים ובלתי רצוני, מתוך שינה, כפי שאירע פעמים רבות שישן ליד בת זוגו, מדוע היה צריך להסתירו, לבקש מהמתלוננת לא לספר ולספוג את איומיה, כטענתו?

אין ממש גם בטענתו שדבריו בשיחה המוקלטת נסובו סביב אותו אירוע בודד שאירע כביכול מתוך שינה. הנאשם מודה

בשיחה שעשה **טעויות נוראיות**, אומר שהוא מצטער על מה שעשה, אינו יודע איך הגיע למצב הזה, ומדגיש שלא פגע בבתולין שלה (ת/3א, עמ' 6) - דברים ברורים אלו אינם יכולים לדור בכפיפה אחת עם גרסתו המיתממת. אף בעדותו בבית המשפט, לא היה לו שום הסבר סביר לאמירותיו (עמ' 371, ש' 1-4; עמ' 386, ש' 18-20; עמ' 416, עמ' 416, ש' 23-29). לא בכדי כשהבין שהאם נחשפה להקלטה, ולאחר שהתקשרה ודרשה ממנו לעזוב, אסף את חפציו במהירות וברח מהבית. גם לאחר חשיפת הפרשה, אישר הנאשם שהתקשר לבת זוגו ושלה לה מסרונים ובהם ביקש שוב ושוב שתסלח לו (עמ' 423, ש' 31 - עמ' 424, ש' 7), התנהלות זו אף היא אינה מתיישבת עם גרסתו.

יש אף לדחות את הסבר הנאשם ביחס לאמירותיו בשיחה המוקלטת, שלפיו התעורר משינה והיה מבולבל. הסבר זה אינו מתיישב עם העובדה שעברו מהסלון לחצר ומשם לחדרה. בהאזנה להקלטה נשמע הנאשם ערני ודרוך, ונראה כי ניסה להסביר את הדברים בדיעבד בכך שנרדם והתעורר במהלך השיחה, מאחר שלא יכול היה לספק הסבר מניח את הדעת לאמירותיו המפלילות. ההקלטה כולה מעלה שהנאשם הבין היטב שהם משוחחים על טענות המתלוננת שהוא תקף אותה מינית, וכדבריה "גרמת לי לרדת לך". הדברים שאמר הנאשם בהקלטה מתייחסים באופן ענייני לטענות המתלוננת, ותומכים בגרסתה, ובפרט דבריו לפיהם לא פגע בבתולין שלה ושהשאר אותה "שלמה", הנאשם מתנצל מספר פעמים, מודה שבוכה, מבקש לכפר על מעשיו ומציע לעזוב את הבית כדי להקל עליה.

זאת ועוד, **בעדותו ניתן למצוא תימוכין לגרסת המתלוננת**: הנאשם אישר שהתקין מצלמות בבית שניתן לסובבן ושהוא היה צופה בהן (עמ' 341-341, עמ' 407; עמ' 460, ש' 20-23) זאת בניגוד לגרסתו בחקירה, שבה טען שבבית יש רק מצלמה אחת שמכוונת לסלון (ת/7, ש' 119); הנאשם אישר כי מאחסן את השתיה בחדרו, את התניית השתיה במעשים שתעשה המתלוננת עבורו ובקשתו שלא תספר לילדיו, אמנם בעדותו טען כי "צ'פר" אותה בשתיה בתמורה שתבצע את מטלות הבית אך הדברים מתיישבים עם גרסת המתלוננת באשר לדפוס הפעולה, "צ'פר שתיה" בעבור מין אוראלי. טענתו כי לא מדובר בסוד אלא שהסתיר זאת מילדיו כדי שלא יבקשו גם הם שתיה, אינה ראויה לאמון כלשהו. זהו המקום להפנות ל"פליטת הפה" של הנאשם, בחקירתו ת/9 (עמ' 3) שכשנשאל לראשונה בנושא זה, ועוד טרם סיימה החוקרת להשלים את שאלתה, השיב, מיוזמתו, כי "לא היה לה ולא נברא, היא לא ירדה לי", תשובתו בחקירתו הנגדית כי ידע מה היא תשאל, אינה ראויה לאמון (עמ' 396); הנאשם אישר שצופה בסרטים פורנוגרפיים ולמעשה אינו מתכחש לאפשרות שהמתלוננת צפתה בהם כשנכנסה לחדרו (עמ' 355). טענתו שייתכן שנרדם בעוד המתלוננת צופה בסרטים ארוטיים, אף היא אינה ראויה לאמון. עוד סתר את עצמו באשר לכך שאיים על המתלוננת שאם הדבר יתגלה, אמה תתאבד. הנאשם טען שלא אמר זאת, אך אישר שאמר לה שאמה תעשה לעצמה משהו (עמ' 356, ש' 19) והוסיף שאמה ניסתה לשלוח יד בנפשה בעבר (עמ' 356, ש' 27).

37. באופן דומה, עדותו של הנאשם, כמו גם הודעתו בחקירה, מחזקות את מהימנותה של ג"ג. הנאשם לא הכחיש את גרסת בתו אלא העניק לה כסות תמימה, ולטענתו בתו ראתה את המתלוננת מתחת לשמיכה אבל הן כנראה שיחקו מחבואים וגם את ידו מתחת לחולצתה אך הוא בסך הכל גירד לה בגב (עמ' 427-429). יותר מכך, הנאשם אישר כי שמע מאחותו את גרסת בתו "שמתעסק עם המתלוננת" טרם הוגשה התלונה ואף שוחח איתה על כך. דברים אלה מדברים בעד עצמם.

38. באשר לנסיעה לצפון התגלעו סתירות בעדות הנאשם - בחקירתו הראשית, טען שרק בתו ג"ג ישבה בקדמת הרכב, אך בחקירתו הנגדית ובדבריו המשלימים במועד הסיכומים אישר שבחלק הראשון של הנסיעה המתלוננת ישבה לצדו (עמ' 358, ש' 8-14; עמ' 359, ש' 10-27; עמ' 403, ש' 6-7, עמ' 461, ש' 18).

39. **בסיכומו של דבר, יש לדחות מכל וכל את גרסתו המיתממת של הנאשם, כגרסת שאינה ראויה לאמון כלשהו.**

עדי הגנה נוספים

40. **גב' [הושמט] (אחייניתו של הנאשם)** - בת 17. העידה כי לא ראתה משהו מוזר. המתלוננת פעם סיפרה שבמושב "כאילו אנסו אותה", סיפרה שמישהו ברחוב נגע בה בניגוד לרצונה. **בטיול לצפון המתלוננת רבה עם הנאשם, ואז הם אמרו לה שתבוא לישון בחדרם, אך המתלוננת לא רצתה.** המריבה של המתלוננת עם הנאשם היתה בלילה בטיול לחרמון. אינה זוכרת פרטים על המריבה ביניהם (עמ' 443-444).

עדוּתה של [הושמט], אשר הובאה כעדת הגנה, תומכת דווקא בגרסת המתלוננת, וזאת בשים לב לכך שהעדה זכרה שבטיול לצפון הייתה מריבה בין המתלוננת לנאשם, מריבה אשר הייתה משמעותית עד כדי כך שהציעו למתלוננת לבוא לישון בחדרם, ושהעדה זכרה אותה גם בחלוף השנים.

41. **גב' [הושמט], אחות הנאשם** - העידה כי היו בקשר מאוד הדוק עם הנאשם, בת זוגו והילדים, ילדיה בגילה של בתה ג'ג. הקשר שלה ושל בנותיה עם המתלוננת מאוד קרוב. בנוגע לטיול לצפון - נסעה לטיול עם שלוש בנותיה (בת 20 ושתי בנות בגיל 11). הבנות נסעו עם הנאשם והמתלוננת ברכב ואחת מהן ישנה בחדרם. מאוד נהנו בטיול, לא זכור לה שום דבר מוזר (עמ' 437-438). אילו היה חשד למעשים כאלה, היתה רואה את זה. בנותיה ישנו בביתם של הנאשם והמתלוננת פעמים רבות והן מעולם לא חשו במשהו מוזר (עמ' 438-439). בנותיה היו בטיול לצפון 24 שעות עם המתלוננת והן לא נפרדו לשניה (עמ' 439-440).

42. **גב' [הושמט] (אחייניתו של הנאשם)** - בת 26. העידה כי בטיול לצפון בשנת 2016 היו אמה, אחיה, הנאשם, המתלוננת וקרובים נוספים. נסעה ברכב עם הנאשם, אחיה והמתלוננת לחרמון. ישבה במושב ליד הנאשם והכל היה רגיל במהלך הנסיעה ובחרמון. ישנה בחדר עם אמה ואחיה. בנסיעה חזרה נסעה ברכבו של הנאשם. היו כל הזמן ביחד. אחיותיה הצעירות יותר קרובות למתלוננת (עמ' 441-442).

43. **מר [הושמט] (גיסו של הנאשם)** - העיד כי מכיר את הנאשם במשך 20 שנים, היה מגיע לביתם ומעולם לא ראה דבר חריג. נסעו ביחד לטיול בצפון עם המשפחות, ילדיו ישנו ביחד עם המתלוננת בחדר, ונסעו איתו ברכב. התגורר בביתו של הנאשם במשך שלושה חודשים והוא לא שם לב לכלום באותה התקופה.

44. **גב' [הושמט] (אחייניתו של הנאשם)** - בת 22. העידה כי בשנת 2016 או 2017 המתלוננת פנתה אליה וספרה לה כי נער עקב אחריה לבית וליד ביתה דחף אותה לשיחים ואנס אותה לאחר שהם עברו למושב. בעת שסיפרה היתה נינוחה ולא נראתה כמישהי שעברה דבר כזה (עמ' 449). הנאשם מעולם לא נגע בה או באחיותיה.

45. **גב' [הושמט] (אחייניתו של הנאשם)** - בת 17 בתה של אחות הנאשם, העידה שהיתה עם המתלוננת במהלך כל הנסיעה לצפון, לא היה שום דבר מוזר בנסיעה.

46. כאמור לעיל, מרבית עדי ההגנה, בני משפחת הנאשם, העידו כי לא הבחינו בדבר מה מוזר בקשר בין שהנאשם למתלוננת, וכי אף בטיול לצפון לא היה דבר מה חריג. זאת למעט קרובת משפחה אחת, שהיא צעירה לימים, והייתה קרובה למתלוננת, ומסרה שבמהלך הטיול לצפון הייתה מריבה בין המתלוננת לנאשם. כאמור לעיל, עדות זאת, תומכת דווקא בגרסת המתלוננת. בנוגע ליתר העדויות, הרי שאין בהן כדי לפגום במהימנות המתלוננת, או כדי לחזק את מהימנות הנאשם.

סיכום ומסקנות

47. מכלול ראיות המאשימה ובראשן עדותה האמינה של המתלוננת ותוכן השיחה המוקלטת, אינו מותיר ספק בדבר אשמתו של הנאשם במיוחס לו.

כאמור לעיל, **עדות המתלוננת** ותיאוריה את מעשי הנאשם הותירה רושם כן, אותנטי ואמין. על אף גילה הצעיר, העידה באופן שוטף, עקבי ומשכנע ומסרה תיאורים מפורטים, המעוגנים ככל שניתן בזמן ובמקום; **עדוּתה נתמכת בהקלטת השיחה עם הנאשם**, במהלכה אמר הנאשם דברים אשר עולים לכל הפחות כדי ראשית הודיה. מאמירותיו של הנאשם בשיחה המוקלטת מלמדות כי הנאשם מכיר כי פגע בה מינית, קושר את עצמו למעשים, מתנצל ומבקש מחילה ומציע לעזוב את ביתם. אמירות הנאשם מתיישבות היטב עם גרסת המתלוננת, שהפגיעות בה החלו בגיל 8, שכללו בעיקר מין אוראלי ושלא הגיעו עד כדי חדירה שפגעה בבתוליה.

48. **גרסת המתלוננת חוזקה בשורה של עדויות וראיות** נוספות, אשר מסירות כל ספק סביר בדבר אשמתו בעבירות המיוחסות לו, וביניהן עדות אחותה למחצה, ג"ג, בן זוגה [הושמט], אימה, אחיה [הושמט] ואחותה [הושמט], שמספרים על אופן חשיפת המעשים, בשלבים, ועל מצבה הנסער במועד הגילוי, ועל תמונה חושפנית שנמצאה בטלפון שהיה בבעלות הנאשם.

חיזוק נוסף ומשמעותי לעדות המתלוננת מצוי בעדותה של ג"ג, שזכרה שנים עובר להגשת התלונה סיטואציה שבה הבחינה במתלוננת מתחת לשמיכה במיטת הנאשם ואת הכחשתו שנמצאת שם, ומקרה נוסף, כעבור שנים, אז הבחינה בנאשם מכניס את ידו מתחת לחולצתה של המתלוננת, בעת שהשניים לא הבחינו בה.

ראיה מחזקת נוספת לגרסת המתלוננת עלתה מתוך עדויותיהם של אחיה [הושמט] - בדבר שלוש התמונות של המתלוננת שנמצאו במכשיר הטלפון [הושמט] רכש מהנאשם. השניים אישרו שבאחת מתמונות צולמה המתלוננת בלבוש חלקי. בזמן אמת ביקש האח, באמצעות [הושמט], להזהיר את אחותן המתלוננת מפני המצלמה שהותקנה מול חדרה.

עדויות אלה עולות בקנה אחד גם עם עדות אימה של המתלוננת אשר העידה כי הנאשם התקין מצלמות אבטחה בתוך הבית, לרבות מצלמה שבה רואים את חדרה של המתלוננת, והנאשם היה יכול לצפות במצלמות באמצעות הטלפון הנייד שלו (עמ' 234-230), וכן עם עדותו של בן זוגה [הושמט] שאישר שהבחין במצלמות, לרבות המצלמה שכוונה לחדר של המתלוננת (עמ' 183). הנאשם עצמו אישר כי התקין מצלמות הן בבית והן מחוץ לבית, וכי הוא היה צופה במתרחש, ואף מצוות לדברים שנקלטו במצלמות מחוץ לבית וברכב של האם (עמ' 410-407). התקנת מצלמה המכוונת לחדר המתלוננת, מבלי שניתן לכך הסבר, לא כל שכן החזקת תמונה של המתלוננת ללא חלק עליון, מחזקת את ראיות המאשימה.

חיזוקים נוספים קיימים בעדויות אשר נוגעות לאופן חשיפת המעשים, בהדרגה, תחילה בפני בן הזוג [הושמט], לאחר מכן לאחותה [הושמט], ובהמשך החשיפה בפני אימה בעזרת השיחה המוקלטת. עדויות אלה משלימות זו את זו, ומבהירות את אופן חשיפת המעשים ומצבה הנפשי של המתלוננת בזמן זה, באופן אשר תומך, באופן ממשי, בעדותה.

49. **מנגד, יש לשלול מכל וכל את טענת הקנוניה, לפיה בני המשפחה רקמו תכנית כדי להפיל את הנאשם על לא עוול בכפו וכדי להוציאו מהבית.** ראשית, כאמור לעיל, המתלוננת עצמה העידה בכנות כי "היו לי תקופות שהסתדרתי איתו ואהבתי אותו מאוד" (עמ' 119, ש' 20). כך גם מעדויות האחים [הושמט] עלה שאמנם לא הסתדרו איתו, אך לא פעלו נגדו. האחות [הושמט] אף הודתה שלא הייתה מעוניינת שהמקרה יגיע למשטרה וריחמה על הנאשם וילדיו (עמ' 303). לעדותה המסבכת של ג"ג, אשר ניכר כי הנאשם-אביה, יקר ללבה, לא היה בפיו שום הסבר מניח את הדעת (עמ' 427). כך גם אופן חשיפת המעשים, אשר נחשפו, טפח אחר טפח, עד להגשת התלונה, אינם מתיישבים עם טענת הקנוניה.

מן העבר השני, **גרסתו של הנאשם אינה אמינה**. עדותו אינה משכנעת והותירה עליו רושם בלתי מהימן בעליל, מיתמם ומתחמק. ניסיונותיו לספק הסבר תמים לאמירותיו בשיחה המוקלטת, טענתו שהיה ישנוני ולא שם לב לדברים שאמר, וכי התייחס בדבריו לאירוע תמים יחיד שהתרחש בעת שישן כשהמתלוננת הייתה בת 8 - דינם להידחות כחסרי הגיון וכבלתי מהימנים. זאת ועוד, חלקים בעדותו של הנאשם, אף תומכים בעדותה של המתלוננת, כגון בנוגע להתקנת המצלמות בבית, להחזקת משקאות הקולה בחדר השינה שלו, ועוד.

כך גם יתר עדי ההגנה שהעידו, אין בהם כדי לחזק את גרסת ההגנה.

50. **בסיכומו של דבר, יש לקבל את עדות המתלוננת, הנתמכת בשלל ראיות ועדויות, ולדחות את עדות הנאשם - וכתוצאה מכך לקבוע שהנאשם ביצע את המעשים והעבירות המיוחסים לו בכתב האישום.**

סוף דבר

51. אשר על-כן, יש להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

השופט מיכאל קרשן

אני מסכים לחוות דעתי המפורטת של חברי האב"ד השופט ע' קובו. ממצאי המהימנות והעובדה שקבע מקובלים עליי במלואם. התרשמותי - התרשמתי וכל מסקנותי - מסקנותי. עדות המתלוננת לפנינו הייתה מהימנה ביותר וניכרו בה אותות וסימני האמת; עדות הנאשם לפנינו הייתה כוזבת ומתחמקת והגרסה שמסר במשפט נסתרת בשורה של ראיות אובייקטיביות; אף כי הדין אינו מחייב זאת, נמצאו חיזוקים טובים וממקורות שונים לגרסת המתלוננת.

לא בכדי פתח חברי את פסק דינו בתיאור תמציתי של הקלטת השיחה בין המתלוננת לנאשם. מדובר בראיה רבת עוצמה לחובת הנאשם, אשר כפי שהראה חברי לא הצליח לספק הסבר אחר לנאמר על ידו באותה השיחה. יש בה ביטוי לתחושת אשמה חזקה ולהכאה על חטא. כשלעצמה היא סותרת את טענת העלילה שהעלה הנאשם. משקלה של ראיה זו חורג לטעמי מעבר לראשית הודאה. ברור שאין בראיה זו, בנסיבות העניין, לבסס כשהיא לבדה את הרשעת הנאשם בכל עובדות כתב האישום, אך, הלכה למעשה ניתן היה לבסס חלק לא מבוטל מהרשעת הנאשם על דבריו במסגרת אותה הקלטה, כאשר אלה מחוזקים ביתר הראיות שבאו לפנינו.

מצטרף אני אפוא למסקנת חברי כי אשמת הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

השופט מרב גרינברג

אני מסכימה

לפיכך, הוחלט כאמור בחוות דעתי של השופט קובו.

ניתנה היום, כ"ו כסלו תשפ"ג, 20 דצמבר 2022, במעמד הצדדים

מרב גרינברג, שופטת

מיכאל קרשן, שופט

עמי קובו, שופט, אב"ד